

Dziennik Urzędowy C 135

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

26 maja 2010

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
-------------------------	-------------	--------

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2010/C 135/01	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.5816 – Oaktree/Aleris) ⁽¹⁾	1
---------------	---	---

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2010/C 135/02	Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia	2
2010/C 135/03	Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie kompetencji pomagających uczyć się przez całe życie i sprzyjających nowym umiejętnościom w nowych miejscach pracy	8
2010/C 135/04	Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego	12

PL

Cena:
3 EUR

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 135/05	Konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie udziału kultury w rozwoju lokalnym i regionalnym	15
---------------	--	----

Komisja Europejska

2010/C 135/06	Kursy walutowe euro	19
2010/C 135/07	Kursy walutowe euro	20

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

Komisja Europejska

2010/C 135/08	Zaproszenie do składania ofert – MOVE/SUB/01-2010 w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego i rynku wewnętrznego: transport wodny śródlądowy	21
---------------	--	----

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

Komisja Europejska

2010/C 135/09	Zawiadomienie o wygaśnięciu niektórych środków antydumpingowych	22
---------------	---	----

INNE AKTY

Komisja Europejska

2010/C 135/10	Zawiadomienie dla Nayifa Bin-Muhammada al-Qahtani i Qasima Yahaya Mahdi al-Rimi umieszczonych w wykazie, o którym mowa w art. 2, 3 oraz 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami, na mocy rozporządzenia Komisji (UE) nr 450/2010	23
---------------	--	----

II

*(Komunikaty)*KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji**(Sprawa COMP/M.5816 – Oaktree/Aleris)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2010/C 135/01)

W dniu 18 maja 2010 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażaniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji: (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
 - w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex jako numerem dokumentu 32010M5816 Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa. (<http://eur-lex.europa.eu/en/index.htm>).
-

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia

(2010/C 135/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE:

1. Konkluzje Rady i przedstawiciele rządów państw członkowskich zgromadzonych w Radzie z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie skuteczności edukacji i szkoleń i równego dostępu do nich ⁽¹⁾, w których to konkluzjach zwrócono się do państw członkowskich o stworzenie systemu kształcenia i szkolenia, który gwarantowałby równość i niezależność możliwości, dostęp, traktowanie i wyniki od statusu społeczno-ekonomicznego i innych czynników mogących skutkować nierównymi szansami edukacyjnymi.
2. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾, w którym to zaleceniu zwrócono uwagę, że należy zaoferować wszystkim możliwości nabywania kompetencji kluczowych i ofertę tę odpowiednio dostosowywać do potrzeb osób niemogących – z powodu nierównych szans edukacyjnych – bez specjalnego wsparcia w pełni zrealizować swojego potencjału edukacyjnego.
3. Rezolucję Rady z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie nowych umiejętności w nowych miejscach pracy ⁽³⁾, w której to rezolucji podkreślono, że należy prognozować zapotrzebowanie na umiejętności i podnosić ich ogólny poziom, za priorytet przyjmując kształcenie i szkolenie osób nisko wykwalifikowanych oraz osób zagrożonych wykluczeniem społecznym i ekonomicznym.
4. Rezolucję Rady z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie unowocześniania szkół wyższych, by zwiększyć konkurencyjność Europy w światowej gospodarce opartej na wiedzy ⁽⁴⁾, w której to rezolucji potwierdzono, że należy zapewnić więcej możliwości uczenia się przez całe życie, poszerzyć dostęp do szkolnictwa wyższego osobom uczącym się w sposób nietradycyjny i uczącym się dorosłym, a także rozwijać w szkolnictwie wyższym element uczenia się przez całe życie.
5. Konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie uczenia się dorosłych ⁽⁵⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że należy zadbać o podniesienie poziomu umiejętności wśród wciąż dużej grupy pracowników nisko wykwalifikowanych, i w których zwrócono uwagę, że uczenie się dorosłych pomaga zwiększać spójność społeczną i rozwój gospodarczy.
6. Decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1098/2008/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽⁶⁾, w której to decyzji stwierdzono, że jedną z podstawowych przeszkód w integracji społecznej jest niedobór podstawowych umiejętności i kwalifikacji dostosowanych do potrzeb rynku pracy.
7. Konkluzje Rady i przedstawiciele rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie przyszłych priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego (VET) ⁽⁷⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że kształcenie i szkolenie zawodowe nie tylko zwiększa konkurencyjność, stymuluje wydajność przedsiębiorstw i zachęca do innowacji w kontekście globalnej gospodarki, lecz także sprzyja równości, spójności, rozwojowi osobistemu i aktywności obywatelskiej i że należy propagować atrakcyjność kształcenia i szkolenia zawodowego wśród wszystkich grup docelowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 8.12.2006, s. 3.⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.⁽³⁾ Dz.U. C 290 z 4.12.2007, s. 1.⁽⁴⁾ Dok. 16096/1/07 REV 1.⁽⁵⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 10.⁽⁶⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.⁽⁷⁾ Dz.U. C 18 z 24.1.2009, s. 6.

8. Konkluzje Rady i przedstawiciele rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie przygotowania młodzieży na wyzwania XXI wieku: program europejskiej współpracy w dziedzinie szkolnictwa⁽⁸⁾, w których to konkluzjach zachęcano państwa członkowskie, by zapewniły dostęp do dobrych jakościowo szans i usług edukacyjnych zwłaszcza dzieciom i młodzieży, które z powodów osobistych, społecznych, kulturowych lub ekonomicznych znajdują się w mniej korzystnej sytuacji.
9. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie kształcenia dzieci ze środowisk migracyjnych⁽⁹⁾, w których to konkluzjach zwrócono się do państw członkowskich, by przedsięwzięły odpowiednie środki na stosownym szczeblu odpowiedzialności – lokalnym, regionalnym lub krajowym – by zapewnić wszystkim dzieciom sprawiedliwe i równe szanse oraz wsparcie konieczne do pełnego rozwoju potencjału, niezależnie od tego, z jakich środowisk dzieci te pochodzą.
10. Rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018)⁽¹⁰⁾, w której to rezolucji zwrócono się do państw członkowskich, by zapewniły młodym ludziom równy dostęp do dobrego jakościowo kształcenia i szkolenia wszystkich szczebli i zadbały o lepsze powiązania między edukacją formalną a pozaformalną,

SZCZEGÓLNIIE ZAŚ MAJĄC NA UWADZE:

Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”)⁽¹¹⁾, w których to konkluzjach za jeden z czterech celów strategicznych uznano promowanie równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej i w których wskazano pięć poziomów referencyjnych wyznaczających średni europejski wynik (pięć europejskich poziomów odniesienia) także kładących silny nacisk na równość,

W ŚWIETLE:

Konferencji „Inclusive Education: a way to promote social cohesion” (Edukacja inkluzywna sposobem na zwiększenie spójności społecznej), która odbyła się w Madrycie w dniach 11–12 marca 2010 r.,

ODNOTOWUJĄC, ŻE:

Systemy kształcenia i szkolenia w całej UE powinny gwarantować jednocześnie równość i wybitny poziom. Podniesienie stopnia wykształcenia oraz zapewnienie wszystkim możliwości nabywania kompetencji kluczowych są istotne nie tylko po to,

by stymulować wzrost gospodarczy i konkurencyjność, lecz także by ograniczyć ubóstwo i upowszechnić włączenie społeczne.

Proces włączania społecznego drogą kształcenia i szkolenia powinien polegać na stwarzaniu równego dostępu do dobrej jakościowo edukacji – i na równym traktowaniu – m.in. za pomocą oferty dostosowanej do indywidualnych potrzeb. Równocześnie powinien polegać na stwarzaniu równych szans na doskonałe wyniki przez próbę zapewnienia każdemu możliwości nabycia kompetencji kluczowych na jak najwyższym poziomie,

ŚWIADOMA, ŻE:

System kształcenia i szkolenia znacznie pomaga zwiększać spójność społeczną, aktywność obywatelską i samorealizację społeczeństw europejskich. Może dopingować do zdobywania wyższych szczebli drabiny społecznej oraz hamować spiralę ubóstwa, defaworyzacji społecznej i wykluczenia. Rolę systemu kształcenia i szkolenia można dodatkowo zwiększyć, dostosowując go do zróżnicowanego statusu obywateli, to znaczy ich bogactwa kulturowego, wiedzy i kompetencji, a także potrzeb edukacyjnych.

Edukacja nie jest jedyną przyczyną wykluczenia społecznego ani jedynym remedium na nie. Sama w sobie nie zaradzi skutkom licznych problemów, potrzeba więc podejścia przekrojowego, które połączy ją z szerszej pojętą polityką społeczną i gospodarczą.

Rosnąca konkurencja międzynarodowa sprawia, że potrzebne stają się wysokie umiejętności zawodowe, a równocześnie – kreatywność, innowacyjność i zdolność do pracy w otoczeniu wielokulturowym i wielojęzycznym. Tym ważniejsze jest więc – jeśli wziąć pod uwagę również presję demograficzną – by system kształcenia i szkolenia pomagał podnosić ogólny poziom wykształcenia, a jednocześnie gwarantował, że wszyscy ludzie: młodszy i starszy, niezależnie od statusu społeczno-ekonomicznego i uwarunkowań jednostkowych będą mogli w pełni rozwinąć swój potencjał, ucząc się przez całe życie. Szczególną uwagę w tym kontekście należy zwrócić na sytuację osób o specjalnych potrzebach edukacyjnych, osób ze środowisk migracyjnych i społeczności romskiej.

Wraz z ujawnianiem się społecznych skutków kryzysu gospodarczego – oraz w kontekście Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010)⁽¹²⁾ – jasne staje się, że pogorszenie koniunktury uderzyło w grupy najbardziej defaworyzowane, a jednocześnie zagroziło działaniom budżetowym na te grupy ukierunkowanym,

⁽⁸⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 20.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 5.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽¹²⁾ Patrz przypis 6.

STWIERDZA, ŻE:

Jeżeli Europa ma konkurować i prosperować jako gospodarka oparta na wiedzy, cechująca się trwałym, wysokim poziomem zatrudnienia i zwiększoną spójnością społeczną – tak jak przewiduje to strategia Europa 2020 – kształcenie i szkolenie w kontekście uczenia się przez całe życie staje się sprawą kluczową. Zapewnienie wszystkim możliwości nabywania kompetencji kluczowych w ramach uczenia się przez całe życie będzie miało zasadniczy wpływ na zwiększenie szans obywateli na rynku pracy, na włączenie społeczne i na samo-realizację.

Mając na względzie europejskie poziomy odniesienia uzgodnione na użytek strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020), należy pilnie ograniczyć obecny odsetek osób osiągających słabe wyniki w zakresie podstawowych umiejętności – zwłaszcza w zakresie czytania (obecne dane wskazują, że średnio co czwarty uczeń nie umie poprawnie czytać ani pisać) – oraz dalej redukować liczbę osób przedwcześnie kończących edukację; należy także objąć wczesną edukacją i opieką większą liczbę dzieci, podnieść liczbę młodych osób o wykształceniu wyższym oraz bardziej upowszechnić uczestnictwo dorosłych w procesie uczenia się przez całe życie. Potrzeby te są szczególnie pilne w przypadku osób ze środowisk defaworyzowanych, gdyż dla nich statystycznie każdy ze wspomnianych wskaźników jest znacznie niższy. Jedynie wtedy, gdy wyjdzie się naprzeciw potrzebom osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, można będzie osiągnąć cele wyznaczone na użytek ram strategicznych,

UWAŻA, ŻE:

Różnice w poziomie włączenia społecznego w poszczególnych państwach członkowskich świadczą o tym, że stopień nierówności i wykluczenia w UE można bardziej ograniczyć – zarówno wprowadzając zmiany strukturalne, jak i dodatkowo wspierając uczące się osoby zagrożone wykluczeniem społecznym. Równość i wybitny poziom nie wykluczają się wzajemnie, lecz uzupełniają, i należy o nie zadbać zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim. Choć w każdym z państw członkowskich sytuacja jest inna, współpraca na szczeblu europejskim może pomóc w znalezieniu sposobów, które pozwolą zwiększyć włączenie społeczne i równość, a nie zagrażą wybitnemu poziomowi.

Istotną pomocą w zwiększaniu włączenia społecznego mogą stać się systemy, które zaoferują wszystkim równie wysokie standardy jakości, wezmą na siebie większą odpowiedzialność, będą promować zindywidualizowane, integracyjne podejście, zadbają o wczesną interwencję i będą ukierunkowane zwłaszcza na uczące się osoby defaworyzowane.

Ważną rolę w zrównywaniu dostępu, zwłaszcza do szkolnictwa wyższego, mogą odegrać systemy wsparcia dla studentów, np.

stypendia, pożyczki i dodatkowe świadczenia niepieniężne. Z uwagi na dużą presję na finansowanie edukacji, ważne będzie, by zapewnić większą skuteczność inwestycji publicznych; w dokonywaniu świadomych wyborów pomoc może analiza kształtu i efektów różnych systemów finansowania,

PONADTO UWAŻA, ŻE:

Jeżeli chodzi o wczesną edukację i szkolnictwo:

1. Dobra jakościowo wczesna edukacja i opieka nad dziećmi – w tym wysoko wykwalifikowany personel i odpowiednia jego liczba w stosunku do dzieci – pozytywnie wpływają na każde dziecko, a największe korzyści przynoszą najbardziej defaworyzowanym. Uczestnictwo dzieci ze środowisk defaworyzowanych⁽¹³⁾ w tego rodzaju edukacji i opiece może wzrosnąć, jeżeli powstaną stosowne zachęty i wsparcie, przepisy zostaną dostosowane do potrzeb i poszerzona zostanie dostępność.
2. Jednym z najskuteczniejszych sposobów na szersze włączenie społeczne jest oferowanie wszystkim dobrej jakościowo edukacji kształtującej kompetencje kluczowe. Konieczne jest dodatkowe wsparcie dla szkół, w których duży odsetek stanowią uczniowie ze środowisk defaworyzowanych.
3. Aby skutecznie zapobiegać zjawisku przedwczesnego kończenia nauki, należy na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym zdobyć wiedzę o tym, które grupy są grupami ryzyka w tym zakresie (np. z powodu sytuacji osobistej, statusu społeczno-ekonomicznego czy trudności z nauką), oraz stworzyć systemy, które wcześniej wskażą, kto podlega takiemu ryzyku. Należy wdrażać kompleksowe, horyzontalne strategie polegające na szeregu ogólnoszkolnych i systemowych działań, które będą przeciwdziałać różnorodnym czynnikom powodującym przedwczesne kończenie nauki. Spersonalizowane wsparcie dla uczniów z grup ryzyka może polegać na zapewnieniu zindywidualizowanego nauczania, doradztwa, opieki mentorskiej i tutorskiej, wsparcia socjalnego oraz ponadprogramowych zajęć pomagających się uczyć.
4. Na szczeblu pojedynczych placówek edukacyjnych strategie włączenia muszą obejmować sprawne kierownictwo, systematyczne monitorowanie wyników i jakości, nowatorskie, dobre jakościowo metody nauczania wspierane odpowiednim szkoleniem nauczycieli, wzmacnianiem ich pozycji i motywowaniem, współpracą z innymi specjalistami i udostępnianiem odpowiednich zasobów. Zapewnienie potrzebującym uczniom bardziej zintegrowanego wsparcia wymaga współpracy z rodzicami i zainteresowanymi stronami z danej społeczności, np. w takich dziedzinach jak pozaformalne i nieformalne uczenie się po lekcjach.

⁽¹³⁾ Na użytek niniejszego tekstu termin „osoby ze środowisk defaworyzowanych” w stosownych przypadkach obejmuje także uczące się osoby o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

5. Tworzenie warunków pozwalających z powodzeniem włączać do głównego nurtu edukacyjnego uczniów o szczególnych potrzebach przynosi korzyści wszystkim uczącym się. Sposobem zapewniania wszystkim lepszej jakości może być coraz częstsze stosowanie zindywidualizowanego podejścia – w tym indywidualne plany nauki i wspieranie procesu uczenia się ocenami – wyposażanie nauczycieli w umiejętności pozwalające radzić sobie z różnorodnością i z niej korzystać, promowanie nauczania i uczenia się opartego na współpracy, a także poszerzanie dostępu i uczestnictwa.

Jeżeli chodzi o kształcenie i szkolenie zawodowe:

— Różnorodna oferta zawodowa, kładąca większy nacisk na kompetencje kluczowe, w tym kompetencje przekrojowe, może zapewnić bardzo potrzebne indywidualne ścieżki pozwalające podnosić kwalifikacje, a tym samym wchodzić na rynek pracy. W przypadku grup defaworyzowanych znaczenie kształcenia i szkolenia zawodowego można zwiększyć, dopasowując ofertę do indywidualnych potrzeb, ulepszając doradztwo, uznając różne formy wcześniejszej nauki, a także upowszechniając przemienne systemy pozwalające uczyć się w miejscu pracy. Zwiększenie uczestnictwa, zwłaszcza osób nisko wykwalifikowanych, w doskonaleniu zawodowym to klucz do aktywnego włączenia i do mniejszego bezrobocia w razie zmian w przemyśle.

Jeżeli chodzi o szkolnictwo wyższe:

1. Rozbudzenie aspiracji studentów ze środowisk defaworyzowanych oraz poszerzenie im dostępu do szkolnictwa wyższego wymaga ulepszenia systemów wsparcia finansowego i innych zachęt oraz udoskonalenia ich struktury. Przystępne, dostępne, adekwatne i możliwe do przenoszenia kredyty studenckie oraz stypendia oparte na dochodach mogą skutecznie zwiększyć odsetek studentów, którzy inaczej nie mogliby sobie pozwolić na wyższe studia.
2. Bardziej elastyczne i zróżnicowane ścieżki kształcenia – na przykład uznawanie wcześniejszej nauki, kształcenie w niepełnym wymiarze czasu oraz kształcenie na odległość – mogą pomóc godzić studia wyższe ze zobowiązaniami zawodowymi i rodzinnymi oraz zachęcać do częstszego podejmowania takich studiów. Wdrożenie środków, których celem jest monitorowanie i zwiększanie odsetka osób kontynuujących studia, zapewnianie zindywidualizowanego wsparcia, a także lepsze doradztwo, opieka mentorska i szkolenia z zakresu umiejętności – zwłaszcza w pierwszych latach studiów – może sprawić, że odsetek osób defaworyzowanych kończących studia wzrośnie.
3. Potrzeba specjalnych działań, zwłaszcza w dziedzinie finansowania, by w pełni uwzględnić potrzeby studentów defaworyzowanych, którzy często nie mogą skorzystać z dostępnych programów mobilności.

4. Walka z nierównością, ubóstwem i wykluczeniem społecznym może stać się skuteczniejsza, jeżeli uznamy, że na szkołach wyższych spoczywa społeczny obowiązek zwrócenia społeczeństwu korzyści wynikających z wiedzy, obowiązek udostępnienia wiedzy na użytek szerszej społeczności – zarówno szczebla lokalnego, jak i globalnego – oraz obowiązek reagowania na potrzeby społeczne.

5. Szkoły wyższe mogą także wykazać się odpowiedzialnością społeczną, udostępniając swoje zasoby uczącym się dorosłym oraz osobom uczącym się pozaformalnie i nieformalnie, intensywniej badając problem wykluczenia społecznego, stymulując innowacje, a także uaktualniając zasoby i metody edukacyjne.

Jeżeli chodzi o edukację dorosłych:

1. Szerszy dostęp do edukacji dorosłych mógłby stać się nową szansą na aktywne włączenie i większe zaangażowanie społeczne, zwłaszcza osób nisko wykwalifikowanych, bezrobotnych, dorosłych o szczególnych potrzebach, osób starszych i migrantów. Jeżeli chodzi szczególnie o tych ostatnich, ważną rolę w upowszechnianiu integracji społecznej oraz w podnoszeniu podstawowych umiejętności i zwiększaniu szans na zatrudnienie odgrywa nauka języka lub języków kraju przyjmującego.
2. Uczenie się dorosłych, możliwe w różnych warunkach, przy udziale różnych zainteresowanych stron (m.in. sektora publicznego i prywatnego, szkół wyższych, społeczności lokalnych i organizacji pozarządowych) i w różnych celach: osobistym, obywatelskim, społecznym i zatrudnieniowym, to zasadniczy sposób na dotarcie do grup defaworyzowanych i grup ryzyka. Jeżeli chodzi o uczenie się na potrzeby zatrudnienia, przedsiębiorstwa mogą wykazać się odpowiedzialnością społeczną, lepiej prognozując zmiany strukturalne i zapewniając możliwość przekwalifikowania się.
3. Można zbadać, w jakim stopniu wspólna nauka przedstawicieli różnych pokoleń mogłaby się przyczynić do dzielenia się wiedzą, w tym wiedzą fachową, do komunikacji i solidarności między młodszymi a starszymi, a tym samym do redukcji rosnącej przepaści cyfrowej oraz ograniczania izolacji społecznej.

Jeżeli chodzi o uczenie się przez całe życie:

— System kształcenia i szkolenia oferujący elastyczne ścieżki, które jak najdłużej pozostają dostępne i nie są ślepych uliczkami, pomaga przewycięzać defaworyzację. Pomaga także zapobiegać marginalizacji społeczno-ekonomicznej i kulturowej oraz nie pozwala poprzestawać na skromnych oczekiwaniach. Doradztwo przez całe życie i walidowanie nabytych umiejętności, w tym uznawanie wcześniejszej nauki i wcześniejszych doświadczeń, różnicowanie modelu

dostępu na wszystkich szczeblach kształcenia i szkolenia, m.in. w szkolnictwie wyższym i w ramach uczenia się dorosłych, a także poświęcanie większej uwagi jakości i atrakcyjności warunków nauki może pomóc osobom uczącym się dokonywać zmian. Aby dotrzeć do grup defaworyzowanych pozostających poza systemem kształcenia i szkolenia, potrzebne są nowatorskie sposoby doradztwa oraz współpraca ze świadczeniodawcami innych usług społecznych i ze społeczeństwem obywatelskim,

ZWRACA SIĘ ZATEM DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

W przypadku wczesnej edukacji i szkolnictwa:

1. Zapewniły szerszy dostęp do dobrej jakościowo wczesnej edukacji i opieki na dziećmi, a tym samym dały pewny start wszystkim dzieciom – zwłaszcza tym ze środowisk defaworyzowanych i tym o specjalnych potrzebach edukacyjnych – oraz zwiększyły ich motywację do nauki.
2. Podniosły jakość oferty szkolnej i ograniczyły różnice międzyszkolne i wewnątrzszkolne, po to by przeciwdziałać ewentualnej marginalizacji społeczno-ekonomicznej czy kulturowej.
3. Skupiły się na najważniejszych podstawowych umiejętnościach, zwłaszcza umiejętności czytania i umiejętnościach matematycznych, oraz – szczególnie w przypadku uczniów ze środowisk migracyjnych – na umiejętnościach językowych.
4. Zachęcały szkoły do współdziałania w sieciach w celu dzielenia się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami.
5. Zintensyfikowały działania mające zapobiegać przedwczesnemu kończeniu nauki, tworząc systemy wczesnego ostrzegania wskazujące uczniów z grup ryzyka; zachęcały do opracowywania ogólnoszkolnych strategii włączenia, skoncentrowanych na jakości i uzupełnionych odpowiednim sprawowaniem kierownictwa i szkoleniem nauczycieli w kontekście uczenia się przez całe życie.
6. Wypracowały bardziej zindywidualizowane podejścia i sposoby reagowania, pozwalające wspierać wszystkich uczniów i zapewniać dodatkową pomoc tym, którzy pochodzą ze środowisk defaworyzowanych, i tym, którzy mają specjalne potrzeby.
7. Zwiększały znaczenie edukacji szkolnej, starając się tym samym pobudzić aspiracje uczniów oraz zwiększyć wśród nich nie tylko umiejętność uczenia się, lecz także motywację do nauki.
8. Zwiększały atrakcyjność zawodu nauczyciela, oferowały stosowne doskonalenie zawodowe i dbały o sprawny sposób kierowania szkołą.

9. Zadbały o większą odpowiedzialność szkół względem społeczeństwa, ulepszając partnerską współpracę szkół z rodzicami, przedsiębiorstwami i społecznościami lokalnymi, i lepiej łączyły zajęcia formalne i pozaformalne.
10. Propagowały skuteczne założenia w zakresie edukacji inkluzywnej, obejmującej wszystkich uczniów, w tym uczniów o specjalnych potrzebach, czyniąc ze szkół społeczności edukacyjne, w których pobudza się zarówno wrażliwość na problem włączenia, jak i wzajemne wsparcie i w których docenia się talenty każdego z uczniów. Monitorowały oddziaływanie takich założeń, zwłaszcza po to, by zwiększyć dostęp osób o szczególnych potrzebach do wszystkich szczebli edukacji i odsetek takich osób kończących edukację.

W przypadku kształcenia i szkolenia zawodowego:

1. Bardziej zadbały o możliwość nabywania kompetencji kluczowych drogą ścieżek i programów zawodowych i lepiej odpowiadały na potrzeby osób uczących się ze środowisk defaworyzowanych.
2. Rozwinęły ofertę kształcenia i szkolenia zawodowego pozwalającą osobom uczącym się tworzyć indywidualne ścieżki.
3. Staraly się dopilnować, by system kształcenia i szkolenia zawodowego był właściwie połączony z ogólnym systemem kształcenia i szkolenia, m.in. by istniały elastyczne ścieżki pozwalające uczącym się przechodzić z jednego sektora do drugiego oraz podejmować zatrudnienie.
4. Ulepszyły doradztwo i stosowne szkolenia nauczycieli, po to by pomagać osobom uczącym się w wyborze ścieżki zawodowej oraz w przechodzeniu do innych sektorów edukacji czy z edukacji na rynek pracy. Ma to szczególnie znaczenie dla pomyślnego wchodzenia na rynek pracy oraz dla włączania osób uczących się o specjalnych potrzebach.

W przypadku szkolnictwa wyższego:

1. Działały na rzecz poszerzenia dostępu, na przykład ulepszając systemy wsparcia finansowego dla studentów oraz tworząc elastyczne i zróżnicowane ścieżki kształcenia.
2. Opracowały strategie służące zwiększeniu odsetka osób kończących studia wyższe, m.in. ulepszając zindywidualizowane wsparcie, doradztwo i opiekę mentorską nad studentami.
3. Dalej eliminowały bariery utrudniające mobilność edukacyjną, poszerzały możliwości takiej mobilności, a także ponosiły jej jakość, m.in. stwarzając odpowiednie zachęty do podejmowania mobilności przez osoby uczące się ze środowisk defaworyzowanych.
4. Działały na rzecz specjalnych programów dla dorosłych studentów i innych osób uczących się w sposób nietradycyjny.

W przypadku edukacji dorosłych:

1. Ulepszyły strategie umożliwiające osobom nisko wykwalifikowanym, bezrobotnym, a w stosownym przypadku osobom ze środowisk migracyjnych zdobywanie kwalifikacji lub ich dalsze pogłębianie („krok do przodu”) oraz poszerzyły ofertę edukacji drugiej szansy dla młodych dorosłych.
2. Propagowały działania zmierzające do tego, by wszyscy mieli możliwość zdobycia podstawowych umiejętności i kompetencji kluczowych potrzebnych do życia i nauki w społeczeństwie opartym na wiedzy, zwłaszcza możliwość zdobycia umiejętności czytania i pisanie oraz umiejętności informatycznych.

Oraz – ogólnie – umacniały społeczny wymiar systemu kształcenia i szkolenia:

1. Zwiększając elastyczność i przenikanie się ścieżek edukacyjnych i usuwając przeszkody utrudniające dostęp do systemu kształcenia i szkolenia i mobilność w jego ramach.
2. Tworząc ściślejsze powiązania między światem edukacji a światem pracy i społeczeństwem, po to by zwiększać szanse na zatrudnienie i pogłębiać aktywność obywatelską.
3. Tworząc systemy walidowania i uznawania wcześniejszej nauki, w tym uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, i zwiększając stopień korzystania z doradztwa przez całe życie przez osoby uczące się ze środowisk defaworyzowanych i osoby nisko wykwalifikowane.
4. Oceniając efekty i skuteczność finansowych środków wsparcia kierowanych do osób defaworyzowanych oraz wpływ kształtu systemu edukacyjnego i struktur edukacyjnych na tę grupę.
5. Rozważając gromadzenie danych o wynikach, o odsetku osób przedwcześnie kończących naukę i o społeczno-ekonomicznym statusie osób uczących się, zwłaszcza w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego, szkolnictwa wyższego i edukacji dorosłych.
6. Rozważając ustanowienie celów ilościowych – odpowiadających sytuacji krajowej – w zakresie włączenia społecznego drogą edukacji.

7. Rozważając wypracowanie zintegrowanego podejścia do tych celów, skoordynowanego z innymi dziedzinami polityki.
8. Przeznaczając odpowiednią ilość zasobów na uczniów defaworyzowanych i na defaworyzowane szkoły, a w stosownym przypadku rozszerzając wykorzystanie Europejskiego Funduszu Społecznego i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, po to by drogą edukacji ograniczyć wykluczenie społeczne,

ZWRACA SIĘ WIĘC DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. Współpracowały w celu realizacji strategicznego priorytetu, którym jest promowanie równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej, aktywnie korzystając z otwartej metody koordynacji w kontekście strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020), uwzględniając społeczny wymiar procesu bolońskiego i kopenhaskiego oraz przyjmując środki przewidziane w konkluzjach Rady z 2008 roku w sprawie uczenia się dorosłych.
2. Starły się aktywnie korzystać z wszelkich możliwości, jakie daje program „Uczenie się przez całe życie”, a w stosownym przypadku Europejski Fundusz Społeczny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego oraz program „Progress” w celu zwiększania włączenia społecznego drogą kształcenia i szkolenia oraz by położyły silny nacisk na tę kwestię w propozycjach kolejnych programów.
3. Stymulowały i wspierały większy udział osób uczących się ze środowisk defaworyzowanych lub osób o specjalnych potrzebach w transnarodowych programach mobilności, partnerstwach i projektach, zwłaszcza w tych, które ustanowiono na mocy programu „Uczenie się przez całe życie”.
4. Wspierały badania porównawcze nad skutecznością strategii zwiększających równość w kształceniu i szkoleniu, poszerzały bazę wiedzy we współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi i dbały o szerokie rozpowszechnianie wyników badań.
5. Propagowały rolę kształcenia i szkolenia jako kluczowych instrumentów pomagających w osiągnięciu celu, którym jest włączenie społeczne i ochrona socjalna.

Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie kompetencji pomagających uczyć się przez całe życie i sprzyjających nowym umiejętnościom w nowych miejscach pracy

(2010/C 135/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC O

1. Zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie⁽¹⁾, w którym to zaleceniu stwierdzono, że wszyscy młodzi ludzie podczas kształcenia i szkolenia powinni mieć możliwość rozwinąć kompetencje kluczowe w stopniu pozwalającym na dalszą naukę bądź pracę zawodową i że także dorośli w ciągu całego życia powinni mieć możliwość rozwijać i uaktualniać kompetencje kluczowe.
2. Rezolucji Rady z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie „Nowych umiejętności w nowych miejscach pracy”⁽²⁾ i konkluzjach Rady z dnia 9 marca 2009 r. pt. „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy. Przewidywanie wymogów rynku pracy i potrzeb w zakresie umiejętności oraz ich wzajemne dopasowywanie”⁽³⁾, w których to dokumentach skupiono się na tym, by przygotowywać ludzi do podejmowania nowych rodzajów pracy w społeczeństwie opartym na wiedzy, i w których stwierdzono, że we wszystkich zawodach i na wszystkich szczeblach zatrudnienia wymogi co do umiejętności, kompetencji i kwalifikacji znacznie wzrosną i że już rośnie popyt ze strony pracodawców na przekrojowe kompetencje kluczowe.
3. Zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie⁽⁴⁾, w którym to zaleceniu zachęcono, by zmienić tradycyjne podejście oparte na „nakładach edukacyjnych”, tzn. na okresie uczenia się czy rodzaju instytucji, w podejście oparte na „efektach uczenia się”, tzn. tym, co uczący się umie, rozumie i co potrafi zrobić.
4. Konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie promowania kreatywności i innowacji przez kształcenie i szkolenie⁽⁵⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że ramy kompetencji kluczowych są bardzo potrzebne do zwiększania kreatywności i innowacyjności, i które to konkluzje doprowadziły do powstania „Manifestu w sprawie kreatywności i innowacyjności w Europie”, zaprezentowanego przez ambasadorów Europejskiego Roku Kreatywności i Innowacji (2009).
5. Konkluzjach Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie uczenia się dorosłych⁽⁶⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że uczenie się dorosłych jest kluczowym elementem koncepcji uczenia się przez całe życie.
6. Konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie przygotowania młodzieży na wyzwania XXI wieku⁽⁷⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że spójne podejście do rozwoju kompetencji – oparte na europejskich ramach odniesienia w zakresie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie – wymaga bardziej zdecydowanych wysiłków na rzecz poprawy umiejętności czytania i innych podstawowych umiejętności.
7. Konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie przyszłych priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego (VET)⁽⁸⁾, w których to konkluzjach zaznaczono, że zwiększanie kreatywności i innowacyjności jest szczególnie ważne z punktu widzenia kształcenia i szkolenia zawodowego i że należy w związku z tym aktywnie działać na rzecz nabywania kompetencji kluczowych niezbędnych w procesie uczenia się przez całe życie. Konkluzje te miały także skutkować zwiększeniem związku między kształceniem i szkoleniem zawodowym a rynkiem pracy, i dlatego skupiono się w nich na zatrudnieniu i umiejętnościach.
8. Konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie zacieśniania partnerstw między instytucjami edukacyjnymi i szkoleniowymi a partnerami społecznymi, zwłaszcza pracodawcami, w kontekście procesu uczenia się przez całe życie⁽⁹⁾, w których to konkluzjach zalecono, by instytucje edukacyjne i szkoleniowe wszystkich szczebli poświęcały dostatecznie dużo uwagi nauczaniu przekrojowych kompetencji kluczowych przydatnych w pracy zawodowej.
9. Konkluzjach Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie doskonalenia zawodowego nauczycieli i kadry kierowniczej szkół⁽¹⁰⁾, w których to konkluzjach uznano, że w obliczu wymagań stawianych nauczycielom niezbędne staje się wypracowanie nowych podejść i że nauczyciele sami muszą wziąć większą odpowiedzialność za uaktualnianie i rozwijanie swojej wiedzy i swoich umiejętności.
10. Konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie rozwijania roli edukacji w dobrze funkcjonującym trójścianym wiedzy⁽¹¹⁾, w których to konkluzjach zachęcono instytucje edukacyjne i szkoleniowe do tego, by dbały o uwzględnianie cech kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości w programach nauczania oraz w metodach pedagogicznych i egzaminacyjnych na wszystkich szczeblach edukacji, oraz by za pomocą tych programów i metod stymulowały takie cechy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 4.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dok. 6479/09.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 141 z 7.6.2008, s. 17.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 20.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 18 z 24.1.2009, s. 6.

⁽⁹⁾ Dok. 9876/09.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2009, s. 6.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2009, s. 3.

A ZWŁASZCZA PRZYPOMINAJĄC O

Konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) ⁽¹⁾, które to konkluzje mają stanowić pomoc w podejmowaniu zadań towarzyszących pełnemu wdrażaniu kompetencji kluczowych oraz w zwiększaniu otwartości i adekwatności kształcenia i szkolenia, ponieważ m.in. wskazują priorytetowe obszary współpracy w cyklu roboczym przypadającym na lata 2009–2011, zapowiadają opracowanie ewentualnego poziomu odniesienia w dziedzinie szans na zatrudnienie oraz możliwość modyfikacji spójnych ram wskaźników ze szczególnym uwzględnieniem takich dziedzin, jak kreatywność, innowacyjność i przedsiębiorczość.

ŚWIADOMA PONIŻSZYCH ZADAŃ

1. Obecny kryzys gospodarczy oraz szybkie tempo zmian społecznych, technologicznych i demograficznych pokazują, że należy zadbać, by – dzięki dobremu jakościowo kształceniu i szkoleniu oraz większej mobilności – wszyscy, zwłaszcza młodzież, nabyli obszerny zestaw kompetencji.
2. Nabywanie i rozwijanie kompetencji ma szczególną wagę dla zwiększenia szans na zatrudnienie oraz przyczynia się do samorealizacji, włączenia społecznego i aktywności obywatelskiej, gdyż jest oznaką, że dane osoby potrafią działać – na zasadzie samoorganizacji – w złożonych, zmieniających się i nieprzewidywalnych kontekstach. Jak zaznaczono w zaleceniu na temat kompetencji kluczowych, osoba kompetentna jest w stanie łączyć wiedzę, umiejętności i postawy oraz stosować i wykorzystywać efekty wcześniejszej nauki (formalnej, pozaformalnej czy też nieformalnej) w nowych sytuacjach.
3. We wspólnym sprawozdaniu Rady i Komisji z 2010 roku z postępów w realizacji programu prac „Edukacja i szkolenie 2010” stwierdzono, że:

- wiele krajów reformuje programy nauczania – szczególnie szkolne – opierając się bezpośrednio na ramach kompetencji kluczowych. Jednak nowatorskie podejście do nauczania i uczenia się należy rozwijać i wdrażać na szerszej podstawie, tak by każdy obywatel mógł mieć dostęp do dobrej jakościowo oferty uczenia się przez całe życie,
- należy przede wszystkim wzmocnić kompetencje potrzebne do podejmowania dalszej nauki i kompetencje niezbędne na rynku pracy, które są często blisko ze sobą powiązane. Oznacza to rozwijanie podejścia opartego na kompetencjach kluczowych nie tylko w szkolnictwie, lecz także w ramach uczenia się dorosłych oraz kształcenia i szkolenia zawodowego związanego z procesem kopenhaskim oraz dbanie o to, by efekty kształcenia w szkolnictwie wyższym były bardziej adekwatne do potrzeb rynku pracy. Oznacza to także wypracowywanie sposobów oceny i rejestrowania przekrojowych kompetencji kluczowych – do których należą *umiejętność uczenia się, kompetencje społeczne i obywatelskie,*

zmysł inicjatywy i przedsiębiorczość oraz świadomość i ekspresja kulturalna ⁽²⁾ – ważnych dla dostępu do pracy i dalszego uczenia się,

- należy opracować wspólny język, który stanie się pomostem między sektorem kształcenia/szkolenia a światem pracy, aby obywatele i pracodawcy łatwiej mogli dostrzec, jak ważne dla określonych zadań i zawodów są kompetencje i efekty uczenia się. Jeszcze bardziej ułatwi to zawodową i geograficzną mobilność obywateli,
- aby zwiększyć kompetencje obywateli, a tym samym lepiej wyposażyć ich na przyszłość, systemy kształcenia i szkolenia muszą także bardziej otworzyć się na świat zewnętrzny i do niego dostosować.

PODKREŚLAJĄC, ŻE

- Powyższe zadania wymagają działań zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym w ramach priorytetowych obszarów wyznaczonych na pierwszy cykl roboczy współpracy ET 2020 obejmujący lata 2009–2011. Podejście oparte na kompetencjach kluczowych należy w pełni wdrożyć w szkolnictwie, przede wszystkim po to, by umożliwić nabywanie tych kompetencji i wypracowywanie wysokiej jakości efektów uczenia się osobom zagrożonym słabymi wynikami i wykluczeniem społecznym. W myśl podejścia opartego na kompetencjach należy rozwijać metody nauczania i oceniania oraz wspierać kształcenie i doskonalenie zawodowe wszystkich nauczycieli, szkoleniowców oraz kadry kierowniczej szkół.
- Nadszedł jednak również czas, by doprecyzować i rozważyć powiązanie ze sobą różnorodnych istniejących inicjatyw europejskich służących zwiększaniu kompetencji obywateli oraz skupianiu większej uwagi na efektach uczenia się oraz by zapewnić spójne podejście w tej kwestii. Należy przy tym skorzystać z doświadczeń zarówno w realizacji zalecenia w sprawie kompetencji kluczowych, jaki we wdrażaniu europejskich ram kwalifikacji (EQF) oraz powiązać te elementy z nabywaniem kompetencji i z efektami uczenia się we wszelkich właściwych formach i na wszelkich szczeblach. Należy przy tym także zadbać o to, by coraz powszechniej i skuteczniej nabywano kompetencje w drodze kształcenia i szkolenia, a także w pracy.

ZAZNACZA WIĘC, ŻE NALEŻY PODJĄĆ DZIAŁANIA W PONIŻSZYCH DZIEDZINACH

- Potrzeba starań, by unaocznic, jak na wszystkich szczeblach kształcenia i szkolenia oraz na wszystkich etapach i we wszystkich okolicznościach życiowych istotne są kompetencje kluczowe. Należy nie tylko zadbać o wdrożenie kompetencji kluczowych w dziedzinach wskazanych w zaleceniu z 2006 roku, lecz także zwrócić uwagę, by jak najlepiej wykorzystać to zalecenie w celu wspierania procesu uczenia się przez całe życie po zakończeniu obowiązkowej edukacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10 i Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 4.

- Należy bardziej zadbać o wspieranie nabywania, uaktualniania i dalszego rozwijania wszystkich kompetencji kluczowych w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego oraz w ramach uczenia się dorosłych.
- Aby wyposażyć studentów w kompetencje potrzebne na rynku pracy, a także w dalszej nauce i działalności badawczej, należy nadać priorytet uaktualnianiu, nabywaniu i dalszemu rozwijaniu kompetencji kluczowych w ramach szkolnictwa wyższego. Szczególnie ważne jest, by szkoły wyższe dawały studentom sposobność rozwijania w stosownych przypadkach umiejętności porozumiewania się w językach obcych oraz sposobność nabycia obszernego zestawu przekrojowych kompetencji kluczowych, ponieważ są one podstawą innych umiejętności, pozwalają dostosować się do różnorodnych warunków pracy i sprzyjają aktywności obywatelskiej.
- Programy nauczania, sposób nauczania, metody oceniania oraz warunki uczenia się należy konsekwentnie ukierunkowywać na efekty uczenia się, tzn. wiedzę, umiejętności i kompetencje, które osoby uczące się mają opanować. Szczególny nacisk należy położyć na te przekrojowe kompetencje kluczowe, do których nauczania potrzebne są zintegrowane i nowatorskie metody. Aby upowszechnić podejście oparte na kompetencjach, należy także dbać o to, by nauczyciele, szkoleniowcy i kadra kierownicza szkół posiadali stosowne umiejętności pozwalające im podejmować nowe zadania wynikające z takiego podejścia. Proces ten można wspierać przez ściślejsze partnerstwo instytucji edukacyjnych i szkoleniowych ze światem zewnętrznym, a zwłaszcza światem pracy.
- Należy również bardziej dbać o to, by odpowiednio oceniać, rejestrować i poświadczать kompetencje, które obywatele nabywają w ciągu całego życia w kontekście formalnym, pozaformalnym i nieformalnym na użytek zatrudnienia, dostępu do dalszej nauki oraz aktywności obywatelskiej. Elastyczne ścieżki kształcenia i szkolenia mogłyby zwiększyć szanse obywateli na zatrudnienie, pozwoliłyby obserwować ich ewoluujące kompetencje oraz uwidoczniłyby przyszłe potrzeby edukacyjne. Skuteczność narzędzi pozwalających rozpoznawać i rejestrować kompetencje mogłaby wzrosnąć, gdyby wszystkie zainteresowane strony zarówno w sektorze kształcenia i szkolenia, jak i na rynku pracy przyjęły ustandaryzowaną terminologię i ustandaryzowane podejście do klasyfikacji.
- Wszelkie kompetencje kluczowe należy szerzej uwzględniać przekrojowo w programach nauczania, ocenach i kwalifikacjach, stymulować kreatywność i innowacyjność przez wypracowywanie specjalnych metod nauczania i uczenia się, a także tworzyć partnerstwa między organizatorami kształcenia i szkolenia, przedsiębiorstwami i społeczeństwem obywatelskim.
- Wspierały kształcenie i doskonalenie zawodowe wszystkich nauczycieli, szkoleniowców i kadry kierowniczej szkół – zarówno w ramach kształcenia ogólnego, jak i kształcenia i szkolenia zawodowego – między innymi po to, by umożliwić im podejmowanie nowych zadań wynikających z podejścia opartego na kompetencjach.
- Przystąpiły do prac nad precyzowaniem, jak stale rozwijać i modyfikować kompetencje kluczowe, by pozwalały obywatelom stawiać czoła wyzwaniom czekającym ich w trakcie uczenia się i życia zawodowego, i w tym celu przeanalizowały i opracowały m.in. sposoby oceniania kompetencji kluczowych na różnych szczeblach kształcenia i szkolenia. Uwagę należy poświęcić w szczególności temu, czy powinno się stworzyć powiązania między poziomami odniesienia opartymi na efektach uczenia się i upowszechnianymi wraz z wdrażaniem przez państwa członkowskie europejskich ram kwalifikacji a ramami kompetencji kluczowych.
- Podjęły prace – wraz z partnerami społecznymi, publicznymi służbami zatrudnienia i innymi zainteresowanymi podmiotami – nad stworzeniem wspólnego języka (lub ustandaryzowanej terminologii) obejmującego europejskie umiejętności, kompetencje i zawody. Język ten powinien lepiej uwidocznić związki między kompetencjami nabywanymi w procesie uczenia się a wymaganiami określonych zawodów i rynku pracy, a tym samym stałby się pomostem między sektorem kształcenia/szkolenia a światem pracy. Mógłby on zarówno wspierać wdrażanie europejskich ram kwalifikacji, jak i opierać się na tym procesie, i w tym samym ułatwiałby opisywanie, kategoryzowanie i klasyfikowanie oferty kształcenia i szkolenia, indywidualnych efektów uczenia się, doświadczeń edukacyjnych, a także odpowiadających im szans na zatrudnienie. Ogólnie miałyby to pomóc obywatelom, publicznym służbom zatrudnienia, doradcom ds. kariery zawodowej, doradcom innego rodzaju i pracodawcom zorientować się, na ile efekty uczenia się w ramach krajowych kwalifikacji odpowiadają określonym zadaniom i zawodom; wspólny język mógłby także zostać wykorzystany do tego, by lepiej dopasowywać umiejętności do potrzeb rynku pracy.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY

- Wspierały dzielenie się sprawdzonymi rozwiązaniami i informacjami o krajowych inicjatywach w wymienionych powyżej dziedzinach. Mając na względzie obszary działania wyznaczone na pierwszy roboczy cykl współpracy ET 2020 przypadający na lata 2009–2011 i jak najlepiej korzystając z wiedzy fachowej i stałego wsparcia Cedefop, należy m.in.
- Dalej rozwijały i propagowały – we współpracy ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami – uznawanie uczenia się pozaformalnego i nieformalnego z myślą o umożliwieniu obywatelom podejmowania dalszej nauki i wchodzenia na rynek pracy.

- Rozwijały ramy Europassu zgodnie z procesem wdrażania europejskich ram kwalifikacji, tak by skuteczniej rejestrować i eksponować wiedzę, umiejętności i kompetencje nabywane przez obywateli w różnych okolicznościach w ciągu całego życia, w tym rozważyły stworzenie – na podstawie istniejących elementów dokumentu Europass – europejskiego paszportu umiejętności osobistych.
- Kontynuowały prace nad identyfikowaniem nowej wiedzy, nowych umiejętności i nowych kompetencji potrzebnych w pracy i w nauce – uwzględniając przy tym znaczenie systemów doradztwa zawodowego – po to by wspierać obywateli w poszukiwaniu i tworzeniu nowych, lepszych

miejsc pracy oraz by móc zmierzyć i zbadać potencjalne zjawisko niedopasowania umiejętności do potrzeb.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY

Do końca 2011 roku przedstawiła Radzie sprawozdanie na temat sposobów dalszej realizacji działań przedstawionych w niniejszych konkluzjach oraz by współpracowała z państwami członkowskimi i z zainteresowanymi stronami w ich wdrażaniu zgodnie z priorytetami określonymi w konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie nowych strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia, a także w kontekście strategii *Europa 2020*.

Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie międzynarodowego wymiaru ⁽¹⁾ szkolnictwa wyższego

(2010/C 135/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE FAKT, ŻE:

1. Deklaracja bolońska z dnia 19 czerwca 1999 r. dała początek międzyrządowemu procesowi – aktywnie wspieranemu przez Unię Europejską – który ma prowadzić do utworzenia do 2010 roku Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego, oraz fakt, że ministrowie odpowiedzialni za szkolnictwo wyższe z 46 państw uczestniczących w procesie bolońskim podczas spotkania w Leuven i Louvain-la-Neuve w dniach 28–29 kwietnia 2009 r. zaangażowali do szkół wyższych o działalność o bardziej międzynarodowym charakterze.
2. W rezolucji Rady z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie unowocześniania szkół wyższych, by zwiększyć konkurencyjność Europy w światowej gospodarce opartej na wiedzy ⁽²⁾, zwrócono się do państw członkowskich, by działały na rzecz międzynarodowego wymiaru szkół wyższych, sprzyjając zapewnianiu jakości drogą niezależnej oceny tych szkół i ich wzajemnej weryfikacji, zwiększając mobilność, propagując stosowanie wspólnych i podwójnych dyplomów, a także ułatwiając uznawanie kwalifikacji i okresów studiów.
3. Unia Europejska ma długą tradycję współpracy z państwami trzecimi na podstawie zestawu polityk i instrumentów, w których szkolnictwo wyższe zyskuje coraz większą rolę. Umowy o współpracy z partnerami z całego świata często przewidują wspieranie infrastruktury szkolnictwa wyższego i programów współpracy w tej dziedzinie oraz określają ramy stosownego dialogu politycznego. Współpraca w dziedzinie szkolnictwa wyższego odgrywa istotną rolę również w przypadku ram współpracy wielostronnej, takich jak Unia dla Śródziemnomorza, Wymiar Północny czy Partnerstwo Wschodnie.
4. Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1298/2008/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanowiono program *Erasmus Mundus na lata 2009–2013* na rzecz poprawy jakości w szkolnictwie wyższym i wspierania międzykulturowego zrozumienia poprzez współpracę z krajami trzecimi ⁽³⁾.
5. Program *Tempus IV* (na lata 2007–2013) wspiera modernizację szkolnictwa wyższego w państwach partnerskich z Europy Wschodniej, Azji Środkowej, regionu Bałkanów Zachodnich oraz basenu Morza Śródziemnego; służą temu głównie projekty współpracy między szkołami wyższymi oraz odpowiednie partnerstwa. Współpracę akademicką z pozostałymi regionami świata przewidują inne programy, np. programy współpracy z państwami uprzemysłowionymi czy też *Edulink*, *Nyerere* i *Alfa*.

6. „Działania Marie Curie”, realizowane w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego, sprzyjają wybitnemu poziomowi badań europejskich i mobilności w tym sektorze oraz w istotny sposób pomagają kształtować w europejskim systemie badawczym dynamiczne, światowej klasy kadry, a przy tym uwzględniają właściwy badaniom międzynarodowy charakter.

ODNOTOWUJĄC, ŻE:

1. Szkolnictwo wyższe zyskuje coraz bardziej międzynarodowy wymiar, gdyż coraz więcej szkół wyższych przyjmuje studentów z państw trzecich, prowadzi wymianę studentów, personelu, projektów i wiedzy, a także angażuje się w międzynarodową współpracę akademicką i badawczą.
2. Jakość europejskich szkół wyższych oraz jedyna w swoim rodzaju oferta różnorodnych i dogłębnych studiów sprawiają, że szkoły te stają się bardzo atrakcyjne dla międzynarodowego środowiska akademickiego jako miejsca nauki i jako partnerzy wspólnych przedsięwzięć edukacyjnych i badawczych.
3. Ponadto światowi partnerzy z coraz większym zainteresowaniem śledzą sukcesy Europy w tworzeniu narzędzi, takich jak wspólne ramy odniesienia ⁽⁴⁾, które pozwalają porównywać ze sobą krajowe systemy i ramy kwalifikacji dzięki wspólnej europejskiej wartości odniesienia, oraz w wypracowywaniu zbieżnego sposobu myślenia w takich dziedzinach, jak zapewnianie jakości ⁽⁵⁾.
4. Programy współpracy międzynarodowej oraz dialog polityczny z państwami trzecimi w dziedzinie szkolnictwa wyższego nie tylko pozwalają na swobodniejszy przepływ wiedzy, lecz także przyczyniają się do lepszej jakości i pozycji europejskiego szkolnictwa wyższego na arenie międzynarodowej, do pobudzania badań i innowacji, do wspierania mobilności i dialogu międzykulturowego, a także do promowania międzynarodowego rozwoju zgodnie z celami polityki zewnętrznej UE.

PRZYPOMINAJĄC, ŻE:

Rada przywiązuje dużą wagę do promowania mobilności edukacyjnej studentów, pracowników dydaktycznych i naukowców w ramach szkolnictwa wyższego. Taka mobilność pomaga wzbogacać kapitał ludzki i zwiększać szanse na zatrudnienie, ponieważ pozwala nabywać wiedzę i się nią wymieniać, rozwijać kompetencje językowe i międzykulturowe, a także upowszechniać kontakty międzyludzkie. Intensyfikując w ten sposób przepływ wiedzy, można ponadto zwiększać kreatywność i innowacyjność.

⁽¹⁾ Do celów niniejszego dokumentu termin „wymiar międzynarodowy” oznacza rozwijanie międzynarodowej współpracy między szkołami wyższymi z UE i z państw trzecich.

⁽²⁾ Dok. 16096/1/07 REV 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 340 z 19.12.2008, s. 83.

⁽⁴⁾ Europejskie ramy kwalifikacji (Dz.U. C 111 z 6.5.2008, str. 1).

⁽⁵⁾ Np. Europejski Rejestr Zapewniania Jakości w szkolnictwie wyższym oraz europejskie standardy i wytyczne w dziedzinie zapewniania jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego – powstałe w ramach procesu bolońskiego.

ŚWIADOMA JEDNAK, ŻE:

Globalna rywalizacja o gromadzenie coraz liczniejszych rzesz mobilnych studentów z zagranicy stale rośnie: partnerzy z innych części świata również aktywnie realizują strategie na rzecz otwierania szkół wyższych na świat i przyciągania do nich talentów.

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Międzynarodowa współpraca w obszarze szkolnictwa wyższego to dziedzina ważna i dająca satysfakcję, i należy ją wspierać zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym. Taka współpraca pomaga zwiększać jakość i nowatorstwo nauczania, uczenia się i badań oraz sprzyja wytwarzaniu wiedzy. Szkolnictwo wyższe odgrywa główną rolę w rozwoju jednostek i społeczeństw, gdyż sprzyja rozwojowi społecznemu, kulturalnemu i gospodarczemu oraz propaguje aktywność obywatelską i wartości etyczne. Współpraca w dziedzinie szkolnictwa wyższego – uwzględniająca zasadę pomocniczości – powinna zatem stać się integralną częścią unijnej polityki w dziedzinie współpracy zewnętrznej i powinna być dostosowana do szczególnych potrzeb, interesów i poziomu rozwoju odnośnych krajów partnerskich.
2. Należy wspierać inicjatywy i programy UE, które promują współpracę w dziedzinie szkolnictwa wyższego mającą wymiar europejski i które pomagają szkołom wyższym pracować nad wspólnymi projektami naukowymi, wzmacniać europejskie sieci kontaktów, a co za tym idzie, zmniejszać bariery między poszczególnymi systemami krajowymi. Wspieranie współpracy europejskich szkół wyższych z partnerami z całego świata odgrywa istotną rolę w promowaniu jakości i wybitnego poziomu. Współpraca tego rodzaju przyczyniła się na przykład do opracowania nowatorskich kursów i otworzyła drogę do utworzenia transnarodowych wspólnych, podwójnych i wielokrotnych dyplomów. Unijne programy współpracy akademickiej powinny być zorganizowane w taki sposób, by mogły prowadzić do powstawania skutecznych i dobrze widocznych mechanizmów uzyskiwania pożądaných wyników i wysyłać w świat jasne, spójne i przekonujące sygnały.
3. Szkolnictwo wyższe w UE staje się coraz atrakcyjniejsze dzięki postępowi związanym z większą kompatybilnością i porównywalnością struktury studiów w ramach ogólnoeuropejskiego procesu bolońskiego oraz dzięki przyjmowanym z powodzeniem przez UE wspólnym podejściom i narzędziom w dziedzinie uznawania kwalifikacji i zapewniania jakości. We wspólnym interesie leży promowanie tych osiągnięć na świecie i reagowanie na rosnące zainteresowanie państw trzecich. Z uznaniem należy przyjąć powstanie forum poświęconego polityce bolońskiej, które ma służyć dialogowi politycznemu między europejskim obszarem szkolnictwa wyższego a pozostałymi częściami świata i które będzie miejscem wymiany poglądów w konkretnych sprawach będących przedmiotem zainteresowania stron.
4. Dzięki inicjatywom, które sprawiają, że europejskie szkolnictwo wyższe staje się dla podmiotów międzynarodowych

bardziej zrozumiałe i przejrzyste, Europa może zyskać na znaczeniu także jako miejsce odbywania studiów. Należy zatem kontynuować badania nad możliwością prezentacji różnorodnych misji i osiągnięć szkół wyższych oraz nad możliwością stworzenia europejskiego instrumentu przejrzystości, tak by konkretne atuty europejskiego szkolnictwa wyższego mogły stać się bardziej czytelne i lepiej widoczne.

5. Wypracowanymi przez UE wspólnymi politykami i instrumentami, które mają wspierać państwa członkowskie w unowocześnianiu ich odmiennych systemów edukacji, zainteresowana jest coraz większa liczba państw trzecich, a do instrumentów wzbudzających szczególną ciekawość należą europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS) i europejskie ramy kwalifikacji (EQF). Z licznymi wykazującymi zainteresowanie partnerami ze świata należy więc oprócz międzynarodowych programów współpracy akademickiej bardziej rozwijać dialog polityczny w dziedzinie szkolnictwa wyższego, i w ten sposób wymieniać doświadczenia i dobre rozwiązania, budować lokalny potencjał i korzystać z pozytywnych opinii w celu usprawniania polityk UE.
6. Międzynarodowa współpraca akademicka powinna nadal być dla UE ważnym sposobem wspierania wysiłków modernizacyjnych jej partnerów, gdyż umożliwiając powstawanie ustrukturyzowanych partnerstw między szkołami wyższymi z UE i z państw trzecich, UE może przyczynić się do budowania lokalnego potencjału (zarówno w ramach szkół wyższych, jak i poza nimi), do zatrzymywania wykwalifikowanych kadr na uczelniach oraz do zwiększania międzynarodowych wymian akademickich i mobilności akademickiej.

ZWRACA SIĘ ZATEM DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

Przyjęły – w porozumieniu ze szkołami wyższymi i z poszanowaniem ich niezależności i krajowych praktyk – środki służące:

- 1) rozwijaniu w tych szkołach prawdziwie międzynarodowej kultury, na przykład przez:
 - a) promowanie współpracy, sieci i interakcji na szczeblu międzynarodowym między szkołami wyższymi, światem badań a sektorem biznesu w ramach tworzenia w pełni funkcjonującego trójkąta wiedzy;
 - b) stymulowanie i wspieranie mobilności studentów, nauczycieli, naukowców i innych pracowników z zagranicy;
 - c) oferowanie studentom, nauczycielom, naukowcom i innym zainteresowanym podmiotom z obszaru szkolnictwa wyższego szkoleń i możliwości zdobywania kompetencji niezbędnych do tego, by pracować w otwartym środowisku międzynarodowym;
 - d) zatrudnianie osób, które zdobyły doświadczenie za granicą i umieją zachęcić miejscowych studentów i pracowników dydaktycznych do spojrzenia na świat w perspektywie międzynarodowej;

- e) zapewnianie dobrych jakościowo programów nauczania i stosowanie metod nauczania uwzględniających wymiar międzynarodowy;
- f) tworzenie otoczenia instytucjonalnego, które zachęca studentów, pracowników dydaktycznych i naukowców do udziału w międzynarodowych programach, do zdobywania wspólnych, podwójnych i wielokrotnych dyplomów oraz do uczestnictwa w projektach badawczych;
- g) zachęcanie szkół wyższych do opracowania strategii rozwijających ich wymiar międzynarodowy i/lub do uwzględnienia tego wymiaru w swoich planach rozwoju;
- 2) zwiększaniu międzynarodowej atrakcyjności szkół wyższych, na przykład przez:
- a) stymulowanie wybitnego poziomu europejskich ośrodków akademickich oraz dbanie o lepszą rozpoznawalność tych ośrodków na arenie międzynarodowej jako ciekawych miejsc do nauki i prowadzenia badań;
- b) poprawę jakości usług mających zapewnić studentom, pracownikom dydaktycznym, naukowcom i innym pracownikom z zagranicy wsparcie w związku z ich przybyciem, pobytem i powrotem do siebie;
- c) uczestnictwo w międzynarodowych sieciach współpracy, projektach i wspólnych programach edukacyjno-badawczych;
- d) działania na rzecz dobrych jakościowo wspólnych, podwójnych i wielokrotnych dyplomów oraz na rzecz wspólnego monitorowania prac naukowych;
- e) ułatwianie – z należyтым uwzględnieniem mechanizmów zapewniania jakości – uznawania kwalifikacji i okresów studiów odbytych za granicą;
- 3) propagowaniu globalnego wymiaru szkół wyższych i uświadamianiu im ich odpowiedzialności społecznej, na przykład przez:
- a) promowanie nowych i nowatorskich form współpracy ponadnarodowej w środowisku akademickim;
- b) promowanie i zwiększanie równości dostępu do szkolnictwa wyższego i do międzynarodowych programów mobilności przez zapewnianie odpowiednich zachęt i odpowiedniego wsparcia;
- c) odwdzięczanie się społeczeństwu wiedzą – na szczeblu lokalnym, krajowym i światowym – a tym samym pomoc w zaspokajaniu potrzeb społeczeństwa i reagowaniu na ważne wyzwania społeczne.

ZWRACA SIĘ ZATEM DO KOMISJI, BY:

1. Opracowała – we współpracy z państwami członkowskimi i z pełnym poszanowaniem autonomii szkół wyższych – strategię UE na rzecz międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego, która sprawi, że obecne unijne i krajowe inicjatywy w dziedzinie współpracy międzynarodowej staną się bardziej spójne i będą lepiej się uzupełniać, i która nadal będzie propagować atrakcyjność europejskiego szkolnictwa wyższego, badań i innowacji w ramach działań zewnętrznych UE oraz unijnych programów współpracy i polityk w tej dziedzinie.
2. Zadbala o to, aby częścią tej strategii stała się mobilność edukacyjna i badawcza pomiędzy UE a resztą świata.
3. Nadal wspierała międzynarodowe partnerstwa w zakresie szkolnictwa wyższego, międzynarodową współpracę akademicką oraz działania w dziedzinie budowania potencjału, a także ułatwiała prowadzenie z zainteresowanymi państwami trzecimi dialogu politycznego w dziedzinie szkolnictwa wyższego.
4. Propagowała wymianę doświadczeń i dobrych rozwiązań w tej dziedzinie.

Konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie udziału kultury w rozwoju lokalnym i regionalnym

(2010/C 135/05)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC:

— o stosownym tle politycznym przedstawionym w załączniku do niniejszych konkluzji,

— o wyzwaniach – tak gospodarczych, jak i społecznych – stojących przed Unią Europejską i o konieczności stworzenia europejskiej strategii służącej sprostaniu tym wyzwaniom,

— o niezaprzeczalnej wartości kultury oraz o jej znaczeniu jako kluczowego czynnika napędzającego konkurencyjną, innowacyjną i sprzyjającą włączeniu społecznemu gospodarkę rynkową oraz jako katalizatora spójności społecznej,

— o szczególnym bogactwie kulturowym i różnorodności regionów i miast Europy, o ich bliskości w stosunku do obywateli i podmiotów lokalnych oraz o ich roli w kształtowaniu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej,

— o udziale kultury oraz sektora kulturalnego i kreatywnego w rozwoju lokalnym i regionalnym poprzez uatrakcyjnianie europejskich regionów i rozwój zrównoważonej turystyki, tworzenie nowych możliwości zatrudnienia oraz innowacyjnych produktów i usług, a także pomoc w rozwijaniu nowych umiejętności i kompetencji,

ZGADZA SIĘ, ŻE:

— pomiędzy kulturą, kreatywnością i innowacyjnością występuje wyraźny związek przyczyniający się do postępu społecznego i gospodarczego. Należy zatem skonsolidować udział kultury, w szczególności sektora kulturalnego i kreatywnego, w strategii Europa 2020 na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu,

UWAŻA, ŻE W CELU ZWIĘKSZENIA UDZIAŁU KULTURY W ROZWOJU LOKALNYM I REGIONALNYM NALEŻY:

— uwzględnić kulturę, jako element o znaczeniu strategicznym i międzysektorowym, w europejskich i krajowych strategiach politycznych na rzecz społecznego i gospodarczego rozwoju regionów i miast europejskich,

— zachęcać na szczeblu lokalnym i regionalnym do strategicznych inwestycji w kulturę oraz w sektor kulturalny i kreatywny, a zwłaszcza w małe i średnie przedsiębiorstwa, w celu tworzenia kreatywnych i dynamicznych społeczeństw,

— rozwijać udział kultury w zrównoważonej turystyce, która jest jednym z najważniejszych czynników decydujących o atrakcyjności lokalnej i regionalnej oraz o rozwoju gospodarczym, a także bodźcem do lepszego eksponowania dziedzictwa kulturowego w Europie,

— zwiększać wśród decydentów świadomość lokalnych i regionalnych strategii politycznych, które służą wypracowaniu – poprzez kulturę i kreatywność – nowych kompetencji dostosowanych do obecnego szybko zmieniającego się otoczenia, a tym samym służą rozwijaniu nowych umiejętności, ulepszaniu kapitału ludzkiego i zwiększaniu spójności społecznej,

— wzmacniać transgraniczne, międzypaństwowe i międzyregionalne inicjatywy kulturalne będące sposobem na tworzenie związków między różnymi narodami i regionami Europy oraz na zwiększanie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej,

WSKAZUJE – Z NALEŻYTYM UWZGLĘDNIENIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI – NASTĘPUJĄCE OBSZARY PRIORYTETOWE:

1. Uwzględnianie kultury w polityce rozwoju lokalnego i regionalnego

Państwa członkowskie i Komisja są proszone o:

a) zwiększanie roli kultury w zintegrowanych politykach rozwoju lokalnego i regionalnego – w tym w politykach dotyczących infrastruktury, odnowy miast, różnicowania obszarów wiejskich, usług, przedsiębiorczości, turystyki, badań i innowacji, ulepszania kapitału ludzkiego, włączenia społecznego – oraz we współpracy międzyregionalnej;

b) zwiększanie wertykalnych i horyzontalnych synergii pomiędzy sektorem kulturalnym a innymi sektorami oraz wzmacnianie partnerstw między podmiotami publicznymi i prywatnymi;

c) wspieranie oparte na dowodach podejścia do inwestycji kulturalnych na szczeblu lokalnym i regionalnym, z wykorzystaniem instrumentów ewaluacji, w tym oceny skutków;

d) propagowanie szerszej współpracy i wymiany sprawdzonych rozwiązań między państwami członkowskimi, europejskimi regionami, miastami i podmiotami;

e) propagowanie informacji o udziale kultury w rozwoju lokalnym i regionalnym oraz zwiększanie świadomości odnośnie do tego zjawiska;

f) sprzyjanie lepszemu rozumieniu ram prawnych i procedur wdrażania odnoszących się do instrumentów polityki spójności, które dotyczą w szczególności podmiotów kulturalnych działających w sektorze publicznym i prywatnym, w tym społeczeństwa obywatelskiego, oraz które pomagają pogłębiać wśród osób odpowiedzialnych za politykę rozwoju lokalnego i regionalnego świadomość istnienia wymiaru kulturalnego.

Państwa członkowskie są proszone o:

- a) uwzględnianie podmiotów kulturalnych w zintegrowanym podejściu oddolnym do programów rozwoju lokalnego i regionalnego, w tym – w stosownych przypadkach – w kontekście europejskiej polityki spójności;
- b) angażowanie władz lokalnych i regionalnych we wprowadzanie w życie europejskiej agendy kultury, tak aby polityka kulturalna odpowiadała oczekiwaniom i potrzebom europejskich regionów i miast;
- c) zachęcanie do tworzenia zintegrowanych lokalnych strategii rozwoju służących wyrównywaniu różnic geograficznych w dostępie obywateli do kultury.

Komisja jest proszona o:

- a) zbieranie i upowszechnianie sprawdzonych rozwiązań na szczeblu europejskim i opracowanie instrumentów wymiany informacji na szczeblu europejskim.

2. Tworzenie na szczeblu lokalnym i regionalnym środowiska sprzyjającego lepszemu rozwojowi sektora kulturalnego i kreatywnego, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw

Państwa członkowskie i Komisja są proszone o:

- a) lepsze wykorzystywanie instrumentów polityki spójności i innych stosownych programów finansowania z myślą o optymalizacji wsparcia dla sektora kulturalnego i kreatywnego, m.in. poprzez uproszczenie dostępu do informacji o możliwościach uzyskania środków finansowych i poprzez zapewnianie usług doradczych;
- b) sprzyjanie tworzeniu inkubatorów sektora kulturalnego i kreatywnego na szczeblu lokalnym i regionalnym i wzmocnienie w ten sposób przedsiębiorczości;
- c) poszukiwanie sposobów promowania nowych modeli biznesowych oraz konsolidowania klastrów kreatywności i ośrodków badań biznesowych dzięki szansom, jakie daje stosowanie i wykorzystywanie technologii informacyjno-komunikacyjnych;

d) wspieranie i zwiększanie dostępu małych i średnich przedsiębiorstw z sektora kulturalnego i kreatywnego do cyfrowych i tradycyjnych kanałów dystrybucji poprzez politykę promującą jak najszerszą dystrybucję i upowszechnianie dzieł, i o zagwarantowanie przy tym sprawiedliwego wynagrodzenia podmiotom zaangażowanym w cykl twórczy.

Państwa członkowskie są proszone o:

- a) działanie na rzecz uregulowań prawnych sprzyjających małym i średnim przedsiębiorstwom z sektora kulturalnego i kreatywnego i szukanie nowych sposobów na zapewnienie dostępu do finansowania, tak publicznego, jak i prywatnego;
- b) sprzyjanie lepszej komunikacji między sektorem kulturalnym i kreatywnym a sektorem usług finansowych poprzez zachęcanie do organizowania dla przedsiębiorstw, pracodawców i pracowników sektora kulturalnego szkoleń z dziedziny zarządzania przedsiębiorstwem, badań i innowacji, finansów i informacji.

Komisja jest proszona o:

- a) przywiązywanie większej wagi do sektora kulturalnego i kreatywnego w kluczowych inicjatywach politycznych, stosownych strategiach i programach Unii Europejskiej.

3. Poszerzanie udziału kultury w zrównoważonej turystyce

Państwa członkowskie i Komisja są proszone o:

- a) stymulowanie rozwoju turystyki kulturalnej, będącej podstawowym elementem turystyki zrównoważonej, i przywiązywanie należytej wagi do ochrony środowiska, dziedzictwa kulturowego, krajobrazu i jakości życia.

Państwa członkowskie są proszone o:

- a) wspieranie rewitalizacji zasobów charakterystycznych dla danego regionu, ze szczególnym uwzględnieniem dziedzictwa kulturowego (materialnego i niematerialnego), form wyrazu kulturowego i powiązanych działań;
- b) promowanie działań kulturalnych, które uwzględniają i szanują specyficzne cechy regionu oraz dbają o jego wizerunek, a jednocześnie umożliwiają zaangażowanie i uczestnictwo lokalnej ludności;
- c) dalsze zwiększanie – w kontekście edukacji ekologicznej – świadomości, że należy chronić dziedzictwo kulturowe i przyrodnicze, z myślą o promowaniu odpowiedzialnych postaw wśród turystów i wykonawców usług turystycznych.

4. Promowanie kreatywności podczas kształcenia i szkolenia w celu rozwijania nowych umiejętności ulepszających kapitał ludzki i sprzyjających spójności społecznej

Państwa członkowskie i Komisja są proszone o:

- a) propagowanie kreatywności i innowacyjności w sektorze edukacji i biznesu poprzez tworzenie sieci pomiędzy placówkami edukacyjnymi, ośrodkami badawczymi, podmiotami kulturalnymi i przedsiębiorstwami;
- b) pogłębianie związków między sektorem kultury, edukacji i biznesu na szczeblu lokalnym i regionalnym w celu ułatwienia ludziom młodym i ludziom o mniejszych szansach wchodzenia na rynek pracy i w celu wyposażania ich w umiejętności z dziedziny komunikacji i przedsiębiorczości wymagane w ewoluującym środowisku społeczno-gospodarczym.

Państwa członkowskie są proszone o:

- a) dokonanie oceny – wraz z właściwymi władzami lokalnymi i regionalnymi – jakie umiejętności będą potencjalnie najbardziej przydatne w danym regionie, i określenie, w jaki sposób kultura może przyczynić się do strategii politycznych mających na celu polepszenie lokalnego kapitału ludzkiego;
- b) promowanie edukacji w dziedzinie kultury i sztuki jako istotnego elementu uczenia się przez całe życie.

Komisja jest proszona o:

- a) sporządzenie wykazów umiejętności i potrzeb niezbędnych w sektorze kulturalnym i kreatywnym w kontekście nowych wyzwań będących skutkiem postępującej cyfryzacji, zmian demograficznych i zmieniających się okoliczności gospodarczych;
- b) przygotowanie istniejących instrumentów do wspierania mobilności edukacyjnej profesjonalistów z sektora kulturalnego i kreatywnego, w tym mobilności młodych przedsię-

biorców, i propagowanie nowych form uczenia się (np. transgranicznych inicjatyw w zakresie partnerskiego uczenia się).

5. Zacieśnianie transgranicznej, międzypaństwowej i międzyregionalnej współpracy kulturalnej

Państwa członkowskie i Komisja są proszone o:

- a) ułatwianie współpracy kulturalnej i mobilności podmiotów kulturalnych między różnymi regionami Europy;
- b) wspieranie opracowywania transgranicznych i międzyregionalnych projektów i działań kulturalnych, które podkreślałyby lokalne cechy danego terytorium i przewidywały udział obywateli.

Państwa członkowskie są proszone o:

- a) propagowanie korzystania z instrumentów polityki spójności w celu zacieśniania współpracy transgranicznej, międzypaństwowej i międzyregionalnej.

Komisja jest proszona o:

- a) dalsze wspieranie inicjatyw kulturalnych w ramach instrumentów polityki spójności, które pełnią rolę katalizatora sprawdzonych rozwiązań, wymian i laboratoriów innowacji;
- b) upowszechnianie na dużą skalę wśród zainteresowanych podmiotów odpowiednich opracowań i przykładów sprawdzonych rozwiązań,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

zgodnie z zakresem swojej odpowiedzialności wzięły wymienione priorytety pod uwagę przy sporządzaniu i wprowadzaniu w życie aktualnych i przyszłych polityk rozwoju lokalnego i regionalnego oraz przy realizacji europejskiej polityki spójności.

ZAŁĄCZNIK

Przyjmując powyższe konkluzje, Rada przypomina w szczególności o następujących dokumentach stanowiących stosowne tło polityczne:

- Konwencja UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (20 października 2005 r.).
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.
- Konkluzje Rady w sprawie wkładu sektora kultury i sektorów kreatywnych w osiąganiu celów lizbońskich (24 maja 2007 r.).
- Komunikat Komisji: Agenda dla zrównoważonej i konkurencyjnej turystyki europejskiej (19 października 2007 r.).
- Rezolucja Rady dotycząca europejskiego planu działań na rzecz kultury (16 listopada 2007 r.).
- Konkluzje prezydencji – posiedzenie Rady Europejskiej (13–14 marca 2008 r.), w których uznano, że kluczowym czynnikiem przyszłego wzrostu jest pełen rozwój potencjału obywateli Europy w zakresie innowacyjności i kreatywności, a jego podstawą jest europejska kultura i wybitne osiągnięcia naukowe (7652/08).
- Konkluzje Rady w sprawie kompetencji międzykulturowych (22 maja 2008 r.).
- Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie planu prac w dziedzinie kultury na lata 2008–2010.
- Konkluzje Rady w sprawie kultury jako katalizatora kreatywności i innowacji (12 maja 2009 r.).
- Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (3 marca 2010 r.).
- Zielona księga w sprawie uwalniania potencjału sektora kulturalnego i kreatywnego (27 kwietnia 2010 r.).

Opracowania:

- Stosowanie art. 151 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską: wykorzystywanie funduszy strukturalnych w obszarze kultury w latach 1994–1999 (dok. 6929/04).
 - *Ekonomika kultury w Europie*. Wyd.: KEA (13 listopada 2006 r.).
 - *Wpływ kultury na kreatywność*. Wyd.: KEA (czerwiec 2009 r.).
 - *Udział kultury w lokalnym i regionalnym rozwoju gospodarczym jako część europejskiej polityki regionalnej* (kwiecień 2010).
-

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

24 maja 2010 r.

(2010/C 135/06)

1 euro =

Waluta		Kurs wymiany	Waluta		Kurs wymiany
USD	Dolar amerykański	1,2360	AUD	Dolar australijski	1,4928
JPY	Jen	111,63	CAD	Dolar kanadyjski	1,3095
DKK	Korona duńska	7,4421	HKD	Dolar hong kong	9,6421
GBP	Funt szterling	0,86080	NZD	Dolar nowozelandzki	1,8429
SEK	Korona szwedzka	9,7960	SGD	Dolar singapurski	1,7408
CHF	Frank szwajcarski	1,4339	KRW	Won	1 500,79
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	9,7392
NOK	Korona norweska	8,0848	CNY	Yuan renminbi	8,4400
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,2715
CZK	Korona czeska	25,664	IDR	Rupia indonezyjska	11 446,75
EEK	Korona estońska	15,6466	MYR	Ringgit malezyjski	4,1029
HUF	Forint węgierski	278,34	PHP	Peso filipińskie	57,547
LTL	Lit litewski	3,4528	RUB	Rubel rosyjski	38,4500
LVL	Łat łotewski	0,7074	THB	Bat tajlandzki	40,112
PLN	Złoty polski	4,1150	BRL	Real	2,3026
RON	Lej rumuński	4,1820	MXN	Peso meksykańskie	16,0745
TRY	Lir turecki	1,9488	INR	Rupia indyjska	58,0730

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾**25 maja 2010 r.**

(2010/C 135/07)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,2223	AUD	Dolar australijski	1,5047
JPY	Jen	109,53	CAD	Dolar kanadyjski	1,3204
DKK	Korona duńska	7,4404	HKD	Dolar hong kong	9,5370
GBP	Funt szterling	0,85205	NZD	Dolar nowozelandzki	1,8474
SEK	Korona szwedzka	9,8275	SGD	Dolar singapurski	1,7345
CHF	Frank szwajcarski	1,4244	KRW	Won	1 529,06
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	9,7373
NOK	Korona norweska	8,1270	CNY	Yuan renminbi	8,3495
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,2733
CZK	Korona czeska	25,647	IDR	Rupia indonezyjska	11 428,04
EEK	Korona estońska	15,6466	MYR	Ringgit malezyjski	4,1124
HUF	Forint węgierski	280,38	PHP	Peso filipińskie	57,591
LTL	Lit litewski	3,4528	RUB	Rubel rosyjski	38,5050
LVL	Łat łotewski	0,7074	THB	Bat tajlandzki	39,750
PLN	Złoty polski	4,1642	BRL	Real	2,3236
RON	Lej rumuński	4,1839	MXN	Peso meksykańskie	16,2297
TRY	Lir turecki	1,9464	INR	Rupia indyjska	58,3200

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

KOMISJA EUROPEJSKA

Zaproszenie do składania ofert – MOVE/SUB/01-2010 w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego i rynku wewnętrznego: transport wodny śródlądowy

(2010/C 135/08)

Komisja Europejska planuje przyznanie dotacji, których całkowita orientacyjna kwota wynosi 2 250 000 EUR, na promowanie celów polityki transportowej. Priorytety polityczne zostały wyznaczone w programie prac przyjętym przez Komisję Europejską na rok 2010.

Główne zagadnienia dotyczą bezpieczeństwa drogowego i rynku wewnętrznego w obszarze transportu wodnego śródlądowego.

Informacje dotyczące zaproszenia do składania ofert są dostępne na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Mobilności i Transportu pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/transport/grants/index_en.htm

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI
HANDLOWEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie o wygaśnięciu niektórych środków antidumpingowych

(2010/C 135/09)

Komisja zawiadamia, że wymienione poniżej środki antidumpingowe wkrótce wygasną.

Niniejsze zawiadomienie publikuje się zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ⁽¹⁾ w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej.

Produkt	Kraj(-e) pochodzenia lub wywozu	Środki	Odnośny akt prawny	Data wygaśnięcia
Tlenek magnezu	Chińska Republika Ludowa	Cło antidumpingowe	Rozporządzenie Rady (WE) nr 778/2005 (Dz.U. L 131 z 25.5.2005, s. 1)	26.5.2010

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie dla Nayifa Bin-Muhammada al-Qahtani i Qasima Yahaya Mahdi al-Rimi umieszczonych w wykazie, o którym mowa w art. 2, 3 oraz 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami, na mocy rozporządzenia Komisji (UE) nr 450/2010

(2010/C 135/10)

1. We wspólnym stanowisku 2002/402/WPZiB ⁽¹⁾ wzywa się Unię do zamrożenia funduszy oraz innych zasobów gospodarczych Osamy bin Ladena, członków organizacji Al-Kaida i talibów oraz innych osób fizycznych, grup, przedsiębiorstw i podmiotów z nimi powiązanych, wymienionych w wykazie sporządzonym zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1267 (1999) i 1333 (2000) i systematycznie aktualizowanym przez komitet ONZ powołany na podstawie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1267 (1999).

Wykaz sporządzony przez komitet ONZ obejmuje:

- Al-Kaidę, talibów oraz Osamę bin Ladena,
- osoby fizyczne i prawne, podmioty, jednostki i grupy związane z Al-Kaidą, talibami i Osamą bin Ladenem,
- oraz
- osoby prawne, podmioty i organy będące własnością lub pozostające pod kontrolą jakiegokolwiek z tych powiązanych osób, podmiotów, organów lub grup, względnie w jakikolwiek inny sposób je wspierające.

Działania lub czynności wskazujące na to, że dana osoba, grupa, przedsiębiorstwo lub podmiot są „powiązane z” Al-Kaidą, Osamą bin Ladenem lub talibami, obejmują:

- a) udział w finansowaniu, planowaniu, ułatwianiu, przygotowywaniu lub wykonywaniu działań lub czynności przez Al-Kaidę, talibów lub Osamę bin Ladena bądź jakąkolwiek komórkę, grupę powiązaną, wyodrębnioną lub pochodną, czy też dokonywanie tego wspólnie z nimi, pod ich nazwą, w ich imieniu lub w celu udzielenia im wsparcia;
- b) dostarczanie którejkolwiek z wymienionych osób lub grup broni i podobnych materiałów, ich sprzedaż lub przekazywanie;
- c) dokonywanie rekrutacji na rzecz którejkolwiek z wymienionych osób lub grup;
- lub
- d) wspieranie działań lub czynności którejkolwiek z wymienionych osób lub grup w inny sposób.

2. W dniu 11 maja 2010 r. Komitet ONZ podjął decyzję o wpisaniu Nayifa Bin-Muhammada al-Qahtani i Qasima Yahaya Mahdi al-Rimi do właściwego wykazu. Mogą oni w każdej chwili złożyć w komitecie ONZ wniosek o ponowną weryfikację decyzji o wpisaniu ich do wymienionego wyżej wykazu ONZ, wraz z dokumentami uzupełniającymi. Taki wniosek należy przesłać na poniższy adres biura ONZ odpowiedzialnego za skreślanie z wykazu:

United Nations — Focal point for delisting
Security Council Subsidiary Organs Branch
Room S-3055 E
New York, NY 10017
UNITED STATES OF AMERICA

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 4. Wspólne stanowisko zmienione ostatnio wspólnym stanowiskiem 2003/140/WPZiB (Dz.U. L 53 z 28.2.2003, s. 62).

Więcej informacji można znaleźć na stronie: <http://www.un.org/sc/committees/1267/delisting.shtml>

3. W następstwie decyzji ONZ, o której mowa w pkt 2, Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 450/2010⁽¹⁾, zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami⁽²⁾. Zmiana wprowadzona na mocy art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 7a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 881/2002 polega na wpisaniu Nayifa Bin-Muhammada al-Qahtani i Qasima Yahaya Mahdi al-Rimi do wykazu w załączniku I do tego rozporządzenia („załącznik I”).

Do osób oraz podmiotów wpisanych do załącznika I mają zastosowanie następujące środki określone w rozporządzeniu (WE) nr 881/2002:

1) zamrożenie wszystkich należących do nich funduszy i zasobów gospodarczych, będących ich własnością lub w ich posiadaniu, a także zakaz (dotyczący wszystkich) udostępniania im lub na ich rzecz, bezpośrednio lub pośrednio, funduszy i zasobów gospodarczych (art. 2 i 2a⁽³⁾);

oraz

2) zakaz bezpośredniego lub pośredniego udzielania, sprzedaży, dostarczania lub przekazywania im doradztwa technicznego, pomocy lub szkoleń związanych z działalnością wojskową (art. 3).

4. Artykuł 7a rozporządzenia (WE) nr 881/2002⁽⁴⁾ przewiduje dokonanie procesu weryfikacji, w ramach którego osoby ujęte w wykazie mają możliwość zgłosić uwagi dotyczące powodów ich umieszczenia na liście. Osoby i podmioty, dodane do załącznika I rozporządzeniem (UE) nr 450/2010, mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o uzasadnienie umieszczenia ich w wykazie. Wniosek należy przesłać na poniższy adres służb Komisji Europejskiej zajmujących się środkami ograniczającymi:

European Commission
'Restrictive measures'
Rue de la Loi/Wetstraat 200
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

5. Ponadto zwraca się uwagę zainteresowanych osób i podmiotów na fakt, że istnieje możliwość zaskarżenia rozporządzenia (UE) nr 450/2010 do Sądu Unii Europejskiej, zgodnie z postanowieniami art. 263 akapit czwarty i szósty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

6. Dane osobowe będą przetwarzane zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001 o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe (obecnie unijne) i o swobodnym przepływie takich danych⁽⁵⁾. Wszelkie wnioski np. z prośbą o dodatkowe informacje lub niezbędne dla skorzystania z praw przysługujących na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 (np. dostęp do danych osobowych lub ich korygowanie) należy przesłać do Komisji, na adres wymieniony w punkcie 4 powyżej.

7. Dla zachowania należytego porządku zwraca się uwagę osób i podmiotów wymienionych w załączniku I, że istnieje możliwość zwrócenia się z wnioskiem do właściwych władz odpowiedniego państwa członkowskiego (państw członkowskich), zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 881/2002, w celu uzyskania zezwolenia na wykorzystanie zamrożonych funduszy i zasobów gospodarczych na podstawowe potrzeby lub szczególne płatności, zgodnie z art. 2a tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 217 z 26.5.2010, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

⁽³⁾ Artykuł 2a został dodany rozporządzeniem Rady (WE) nr 561/2003 (Dz.U. L 82 z 29.3.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Artykuł 7a został dodany rozporządzeniem Rady (UE) nr 1286/2009 (Dz.U. L 346 z 23.12.2009, s. 42).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Publikacja wniosku zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych

(2010/C 135/11)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 ⁽¹⁾. Oświadczenia o sprzeciwie muszą wpłynąć do Komisji w terminie sześciu miesięcy od daty niniejszej publikacji.

STRESZCZENIE

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 510/2006

„LIMONE DI SIRACUSA”

NR WE: IT-PGI-0005-0502-11.10.2005

ChNP () ChOG (X)

Niniejsze streszczenie zawiera główne elementy specyfikacji produktu i jest przeznaczone do celów informacyjnych.

1. Właściwy organ państwa członkowskiego:

Nazwa: Ministero delle Politiche Agricole e Forestali
Adres: Via XX Settembre 20
00187 Roma RM
ITALIA
Tel. +39 0646455104
Faks +39 0646655306
E-mail: sacco7@politicheagricole.gov.it

2. Grupa składająca wniosek:

Nazwa: Consorzio del Limone di Siracusa
Adres: c/o SOAT 30 — viale Terecati 39
96100 Siracusa SR
ITALIA
Tel. +39 093138234
Faks +39 093138234
E-mail: —
Skład: producenci/przetwórcy (X) inni ()

3. Rodzaj produktu:

Klasa 1.6 Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

4. Specyfikacja produktu:

(podsumowanie wymogów określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006)

4.1. Nazwa produktu:

„Limone di Siracusa”

4.2. Opis produktu:

Chronione oznaczenie geograficzne „Limone di Siracusa” zastrzeżone jest dla odmiany „Femminello” i jej klonów należących do gatunku *Citrus limon* (L) *Burm* uprawianych w wyspecjalizowanych hodowlach na obszarze położonym w prowincji Syrakuzy określonym w punkcie 4.3.

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

Cechy charakteryzujące każdy z typów owoców, zależne od okresu zbioru, są następujące:

Primofiore: to odmiana, której owoce są zbierane od 1 października do 14 kwietnia i które mają następujące cechy:

Barwa skórki: od jasnozielonej do cytrynowo-żółtej;

Kształt: eliptyczny;

Kaliber: od średniego do dużego;

Masa owoców: nie mniej niż 100 g;

Mięsz: barwa jasnozielona lub cytrynowo-żółta;

Sok: barwa cytrynowo-żółta;

Minimalna zawartość soku odsączonego: > 34 % masy;

Zawartość cukru w miąższu w stopniach Brix: > 7;

Kwasowość: > 6 %.

Bianchetto lub *Maiolino* (lub cytryna wiosenna): to odmiana, której owoce są zbierane od 15 kwietnia do 30 czerwca i które mają następujące cechy:

Barwa skórki: jasnożółta;

Kształt: eliptyczny lub owalny;

Kaliber: duży;

Masa owoców: nie mniej niż 100 g;

Mięsz: barwa żółta;

Sok: barwa cytrynowo-żółta;

Minimalna zawartość soku odsączonego: > 30 % masy;

Zawartość cukru w miąższu w stopniach Brix: > 6,5;

Kwasowość: > 5,5 %.

Verdello (lub cytryna letnia): to odmiana, której owoce są zbierane od 1 lipca do 30 września i które mają następujące cechy:

Barwa skórki: jasnozielona;

Kształt: eliptyczno-kulisty;

Kaliber: średnio-duży;

Masa owoców: nie mniej niż 100 g;

Mięsz: barwa cytrynowo-żółta;

Sok: barwa cytrynowo-żółta;

Minimalna zawartość soku odsączonego: > 25 % masy;

Zawartość cukru w miąższu w stopniach Brix: > 6;

Kwasowość: > 5,5 %.

Owoce objęte chronionym oznaczeniem geograficznym „Limone di Siracusa” muszą być wprowadzane do obrotu jako owoce świeże klasy ekstra i prima. Dopuszczalny kaliber to: 3, 4, 5.

4.3. Obszar geograficzny:

Obszar produkcji ChOG „Limone di Siracusa” obejmuje gminy: Augusta, Melilli, Siracusa, Avola, Noto, Rosolini, Floridia, Solarino, Sortino i Priolo Gargallo.

Ten obszar geograficzny rozciąga się nie dalej niż 10 km od Morza Jońskiego i na wysokości nie większej niż 210 m n.p.m.; ograniczony jest od północy dolinami położonymi na południe od strumienia Porcaria a od południa dolinami położonymi na południe od rzeki Tellaro.

4.4. Dowód pochodzenia:

Każdy etap procesu produkcyjnego musi być monitorowany i obejmuje dokumentowanie produktów wchodzących i wychodzących dla każdego etapu. W ten sposób, a także przez wpisanie działek gruntowych, na których odbywa się produkcja, hodowców-producentów i zakładów pakujących do odpowiednich rejestrów prowadzonych przez właściwy organ kontrolny, a także dzięki niezwłocznemu zgłaszaniu organowi kontrolnemu wyprodukowanych ilości, zagwarantowana jest identyfikowalność produktu. Wszystkie osoby fizyczne i prawne wpisane do odpowiednich rejestrów podlegają kontroli prowadzonej przez organ kontrolny zgodnie z zasadami zawartymi w specyfikacji produkcji i odpowiednim planie kontroli.

4.5. Metoda produkcji:

System wysadzenia, formy uprawy i sposoby przycinania roślin muszą zawsze być takie, by poza zwykłym zapewnieniem dostępu powietrza i nasłonecznienia roślinie umożliwić też utrzymanie doskonałej równowagi i warunków rozwoju. Maksymalne zagęszczenie obsadzenia wynosi 400 roślin na hektar. W przypadku dynamicznych systemów upraw maksymalne dopuszczalne zagęszczenie wynosi 850 nasadzeń na hektar.

Podkładkami przeszczepowymi są: „Arancio amaro”, „Poncirus trifoliata”, „Citrange Troyer”, „Citrange Carrizo” i „Citrus macrophylla”, charakteryzujące się stabilnością genetyczną.

Zbiór owoców rośliny musi odbywać się ręcznie.

Owoce muszą być odrywane za pomocą specjalnych nożyczek, którymi obcina się szypułkę. Owoce zbiera się bezpośrednio z rośliny metodą tradycyjną na takim etapie rozwoju owoców, by zapewnić ich dobrą jakość organoleptyczną i estetyczną.

Maksymalna dopuszczalna produkcja cytryn wynosi 29 ton z hektara przez cały rok gospodarczy i dotyczy łącznej ilości owoców ze wszystkich kwitnień.

4.6. Związek z obszarem geograficznym:

„Limone di Siracusa” charakteryzuje się wysoką wydajnością soku z owocu, średnio-dużym rozmiarem i całorocznym zbiorem. Cechy te wynikają z warunków glebowo-klimatycznych obszaru oraz z właściwości odmian występujących na obszarze produkcji. Uprawy „Limone di Siracusa” występują wzdłuż pasa wybrzeża i w niektórych ograniczonych obszarach położonych w dolinach cieków wodnych, które przecinają prowincję Syrakuzy. Na podstawie analizy średnich wartości temperatur mierzonych na nadmorskiej równinie w rejonie Syrakuz można wywnioskować, że tutejsze środowisko charakteryzuje się umiarkowanym klimatem od października do marca, a od kwietnia do września klimatem suchym. Na całym obszarze gleby są niezwykle żyzne, średnio głębokie i cechują się bogactwem składników odżywczych i substancji organicznych.

Woda jest najważniejszym czynnikiem w przypadku uprawy cytryn. Obszar produkcji „Limone di Siracusa” jest zasobny w wodę dzięki położonemu pod płaskowyżem Ibleo dużemu podziemnemu zbiornikowi wody, który jest największym naturalnym zbiornikiem wody na Sycylii, a także dzięki powierzchniowym ciekom wody. Dostępność wody połączona z wilgotnością powietrza ma decydujący wpływ na jakość owoców „Limone di Siracusa”, ponieważ brak stresu wodnego i średnio wilgotne powietrze pozwala uzyskać owoce bardziej soczyste, o regularnym kształcie i cienkiej skórce, których zbiór może być przeprowadzany przez 12 miesięcy w roku.

Sycylia charakteryzuje się starą tradycją uprawy cytrusów, a poszanowanie dawnej tradycji upraw tych roślin, przekazywanej z pokolenia na pokolenie, jest kontynuowane po dziś dzień w rejonie Syrakuz, co powoduje, że można mówić o istnieniu prawdziwej szkoły specjalizującej się w uprawie „Limone di Siracusa”.

4.7. Organ kontrolny:

Organ kontrolny spełnia warunki określone w normie EN 45011.

Nazwa: Det Norske Veritas Italia
Adres: Viale A. De Gasperi 187
95127 Catania CT
ITALIA

Tel. +39 095370020

Faks +39 095372871

E-mail: —

4.8. Etykietowanie:

W przypadku owoców pakowanych obowiązkowe jest podanie czytelnej i wyraźnej czcionką, na co najmniej jednym boku opakowania, drukiem nieusuwalnym lub na etykiecie stanowiącej część opakowania lub trwale do niego przymocowanej, następujących danych: odmiana, pochodzenie, kategoria, kaliber, partia produkcyjna.

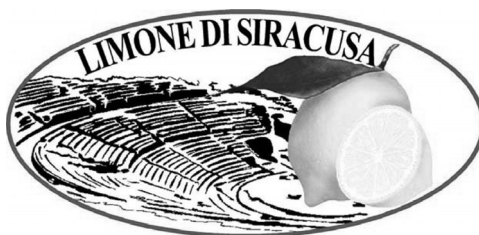
W przypadku owoców sprzedawanych luzem (na sztuki) obowiązkowe jest znakowanie przez naklejenie naklejki z logo na pojedyncze owoce na 100 % z nich.

Materiały stosowane do opakowań to: karton, drewno, plastik. Dopuszcza się stosowanie dzierżawionych opakowań plastikowych wielokrotnego użytku. Dopuszczalne typy opakowań to: siatki i torby zamknięte taśmą plastikową przymocowaną do siatki. Każde opakowanie należy oznakować logo „Limone di Siracusa”.

Logo ma kształt owalny ułożony poziomo. W owalu znajduje się biało-czarny rysunek greckiego amfiteatru w Syrakuzach, w którego części przeznaczonej dla widowni, po prawej stronie, znajduje się rysunek dwóch cytryn. Jedna z nich jest przedstawiona w całości i ma jeden listek, umiejscowiony na drugim planie, a druga – przekrojona – częściowo zasłania pierwszą. Cytryna z listkiem ma ogonek i liść koloru zielonego w kwadrychromii. Liść skierowany jest w stronę środka logo i częściowo zasłania cytrynę, do której ogonka jest przytwierdzony.

W środku owalu, na górze, znajduje się napis „Limone di Siracusa”.

Zabrania się dodawania jakichkolwiek opisów lub informacji innych niż wyraźnie przewidziane, w tym przymiotników jakościowych takich jak: „fine, superiore, selezionato, scelto” (wyborne, wysokiej jakości, wyselekcjonowane, wybrane) lub podobnych. Nie jest dozwolone stosowanie określeń o charakterze reklamującym.

Publikacja wniosku zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych

(2010/C 135/12)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 ⁽¹⁾. Oświadczenia o sprzeciwie muszą wpłynąć do Komisji w terminie sześciu miesięcy od daty niniejszej publikacji.

JEDNOLITY DOKUMENT

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 510/2006

„ARANCIA DI RIBERA”

NR WE: IT-PDO-0005-0669-07.01.2008

ChOG () ChNP (X)

1. Nazwa:

„Arancia di Ribera”

2. Państwo członkowskie lub kraj trzeci:

Włochy

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego:

3.1. Rodzaj produktu (zgodnie z załącznikiem III):

Klasa 1.6 – Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

3.2. Opis produktu noszącego nazwę podaną w pkt 1:

Chroniona nazwa pochodzenia „Arancia di Ribera” jest zastrzeżona dla produktów wytworzonych z następujących odmian: *Brasiliano* i jej dwóch klonów: *Brasiliano comune*, *Brasiliano risanato*; *Washington Navel*, *Washington navel comune*, *Washington Navel risanato*, *Washington Navel 3033*, *Navelina* i jej klony: *Navelina comune*, *Navelina risanata* i *Navelina ISA 315*. W momencie wprowadzenia do obrotu ChNP „Arancia di Ribera” ma następujące cechy: owoc (hesperidium) o średnicy poprzecznej co najmniej 70 mm; kaliber co najmniej 6 według klasyfikacji europejskiej; kształt typowy kulisto-elipsoidalny (jajowaty lub spłaszczony lub eliptyczny) z wewnętrznym zagłębieniem; barwa skórki: jednorodnie pomarańczowa przechodząca w czerwonawą pod koniec zimy; miąższ o barwie jednorodnie pomarańczowej, strukturze delikatnej i jędrnej, bez pestek; sok: barwa pomarańczowa; wydajność soku z owocu nie mniej niż 40 %; zawartość substancji stałych rozpuszczalnych – od 9 do 15 stopni Brix’a; kwasność od 0,75 do 1,50; stosunek substancji stałych rozpuszczalnych do kwasów organicznych miareczkowanych nie mniej niż 8. ChNP „Arancia di Ribera” jest zastrzeżona dla pomarańczy należących do kategorii handlowej „ekstra” i „I”.

3.3. Surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych):

—

3.4. Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego):

—

3.5. Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym:

W celu zapewnienia jakości produktów objętych chronioną nazwą pochodzenia i zachowania ich w nienaruszalnym stanie wszystkie czynności związane z pakowaniem muszą odbywać się na terenie obszaru produkcji określonego w pkt 4, ponieważ długotrwały transport i późniejsze czynności mogłyby sprzyjać pojawianiu się czynników chorobotwórczych i skażenia produktu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

„Arancia di Ribera” nie jest bowiem poddawana działaniu żadnych czynników chemicznych ani przed zbiorem, ani po nim, ani w fazie pakowania. Brak konserwantów w skórce powoduje, że „Arancia di Ribera” jest mniej odporna na transport i inne czynniki.

3.6. Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itd.:

ChNP „Arancia di Ribera” jest wprowadzana do obrotu w następujących opakowaniach:

- pojemniki lub tacki drewniane, plastikowe i kartonowe o pojemności nie więcej niż 25 kg,
- torby siatkowe o pojemności nie większej niż 5 kg,
- skrzynki z tektury falistej o pojemności nie większej niż 40 kg.

Pojemniki, siatki i skrzynki z tektury falistej muszą być pieczętowane w taki sposób, żeby wyjęcie zawartości opakowania nie było możliwe bez zerwania plomby.

3.7. Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania:

Na opakowaniach należy obowiązkowo umieścić na etykiecie czcionką drukowaną jasną i czytelną:

- nazwę ChNP „Arancia di Ribera” oraz logo czcionką większą od czcionki zastosowanej do wykonania innych napisów na etykiecie,
- odmianę pomarańczy: *Brasiliano*, *Washington navel* i *Navelina*,
- nazwisko, nazwę, adres zakładu produkcyjnego lub pakującego.

Kategorię handlową, do której owoce są zaliczane „ekstra” lub „I”.

Zabronione jest dodawanie jakiegokolwiek określenia, które nie zostało wyraźnie przewidziane. Zezwala się natomiast na stosowanie określeń odnoszących się do prywatnych znaków firmowych, pod warunkiem, że nie mają znaczenia reklamującego i nie wprowadzają konsumenta w błąd, przy podawaniu nazwy gospodarstwa, z którego działek pochodzi produkt, a także innych zgodnych z prawdą i możliwych do udokumentowania informacji dopuszczonych przez obowiązujące przepisy prawa. Nieobowiązkowe jest podanie numeru tygodnia zbiorów owoców.

Logo ChNP „Arancia di Ribera” składa się z następujących elementów:

Nazwa „Arancia di Ribera D.O.P. Denominazione Di Origine Protetta” napisana czcionką *Textile*; słowa: „Arancia di Ribera” napisane małymi literami, przy czym pierwsze litery są napisane wersalikami, za wyjątkiem pierwszej litery przyimka „di”; skrót „DOP” (ChNP) napisany wersalikami, a po każdym z nich jest kropka oraz wyrażenie „Denominazione di Origine Protetta” (chroniona nazwa pochodzenia) napisane w całości wersalikami. Nad napisem „Arancia di Ribera” znajduje się szkic górnej części owocu, którego kontury i kolory są typowe dla pomarańczy Ribera: duże rozmiary, skórka w kolorze pomarańczowym i szerokie liście. Po lewej stronie napisu „D.O.P.” znajduje się stylizowany rysunek konturów regionu Sycylia. Na etykietach naklejanych na opakowania należy umieścić wyraźnymi i czytelnymi drukowanymi literami następujące informacje:

4. Zwięzłe określenie obszaru geograficznego:

Obszar produkcji „Arancia di Ribera” rozciąga się wzdłuż brzegów rzek Verdura, Magazzolo, Platani i Carboj i położonych wzdłuż nich zboczy i obejmuje obszary w prowincji Agrigento położone w gminach: Bivona, Burgio, Calamonaci, Caltabellotta, Cattolica Eraclea, Cianciana, Lucca Sicula, Menfi, Montallegro, Ribera, Sciacca, Siculiana i Villafranca Sicula oraz w prowincji Palermo obszary położone w gminie Chiusa Sclafani.

5. Związek z obszarem geograficznym:

5.1. Specyfika obszaru geograficznego:

Obszar, na którym uprawiana jest „Arancia di Ribera”, jest prawdziwą „pomarańczową oazą” całkowicie odrębną od pozostałych upraw cytrusów w regionie. Gaje pomarańczowe rosną wzdłuż brzegów rzek Verdura, Magazzolo, Platani i Carboj i na położonych wzdłuż nich zboczach. Gleby, które należą do rodzaju wertisoli i inceptisoli, doskonale nadają się dla potrzeb rolnictwa zarówno ze względu na ich bogactwo jak i strukturę.

W sezonie letnim ze względu na niedostateczne ilości opadów deszczu gaje pomarańczowe położone w kompleksie Arancia di Ribera są nawadniane za pomocą systemu kanalizacji, który wykorzystuje wody zgromadzone w zaporach Castello, Arancio i di Prizzi, pochodzące odpowiednio od rzek Magazzolo, Carboj i Verdura.

Wyżej wymienione rzeki dostarczają obfitych ilości wody doskonałej jakości o zrównoważonym składzie i niskiej przewodności, pozbawionej elementów zanieczyszczających.

Obecność morza przez cały rok wpływa na warunki termiczne i higrometryczne, które doskonale odpowiadają wymogom ekofizycznym gajów pomarańczowych, rzadko bowiem występują uszkodzenia spowodowane klęskami żywiołowymi, jak mrozy lub wiatry typu *scirocco*, powodujące znaczne szkody w uprawach.

5.2. Specyfika produktu:

Specyfiką „Arancia di Ribera” jest wyraźnie wyczuwalna soczystość i podatność na rozgryzanie membrany otaczającej poszczególne cząstki i pęcherzyki; to wrażenie miękkości niemal zawsze połączone jest z ogólnie wyczuwanym „rozpływaniem się pomarańczy w ustach”.

„Arancia di Ribera” charakteryzuje się ponadto dużą zawartością substancji stałych rozpuszczalnych w stosunku do kwasów; jest bardzo krucha i ma trwały smak, co sprawia, że wyjątkowo nadaje się do spożywania w stanie świeżym; jest też bardzo słodka i pozbawiona goryczki. Inne cechy, które wyróżniają „Arancia di Ribera”, to intensywny pomarańczowy kolor skórki i soku.

5.3. Związek przyczynowy zachodzący pomiędzy charakterystyką obszaru geograficznego a jakością lub właściwościami produktu (w przypadku ChNP) lub szczególne cechy jakościowe, renoma lub inne właściwości produktu (w przypadku ChOG):

Cechy „Arancia di Ribera” są związane z długoletnim połączeniem czynników naturalnych, takich jak klimat, gleby, woda, z profesjonalnymi umiejętnościami rolników z okolic Ribery.

Gleby są bogate w najważniejsze szybko wchłaniające się minerały i mają dużą zdolność do wymiany kationów (> 20 mikroekwiwalentów/100 g), dzięki czemu znacznie zwiększa się zawartość dostępnego dla rośliny wymiennego potasu. Duża ilość potasu, który sprzyja przemieszczaniu się cukrów od korzenia, liści i gałęzi do owoców oraz typowe dla obszaru śródziemnomorskiego warunki klimatyczne w zdecydowany sposób przyczyniają się do zwiększenia zawartości cukrów i wysokiej jakości smakowej „Arancia di Ribera”.

Na tych obszarach gleby utworzone z osadów aluwialnych cechują się zrównoważoną strukturą, co związane jest z dużą zawartością gliny, złagodzoną piaskami i często również żwirem. To zapewnia swobodą cyrkulację powietrza i wody i umożliwia zachodzenie procesów biologicznych oraz osadzanie się „pozytywnej” mikroflory, a także sprzyja syntezie substancji organicznych, umożliwia asymilowanie składników odżywczych i wody oraz sprawia, że owoce są soczyste. Doskonała jakość i obfitość wody, którą zapewniają rzeki Magazzolo, Carboj i Verdura oraz brak zanieczyszczeń gleb umożliwia doskonałe nawodnienie, idealne dla uwydatnienia jakości organoleptycznej tego produktu. To właśnie te warunki glebowo-klimatyczne nadają produktowi intensywny pomarańczowy kolor i przede wszystkim soczystość, która sprawia, że owoce nadają się również do wytwarzania z nich soków pitnych.

Od 1950 r. produkt znany jest na rynkach krajowych pod nazwą „Arancia di Ribera”. Silnym bodźcem, dzięki któremu jakość tego produktu została potwierdzona, były targi w 1966 r., które od 1985 r. zwane są „Sagra dell’Arancia di Ribera” (święto pomarańczy z Ribery). Dokumenty historyczne pochodzące z doliny rzeki Verdura świadczą o tym, że wysmienite owoce pomarańczy produkowano tu już na początku XIX wieku; w dokumentach tych opisywane są bogate tereny obfitujące w słodką wodę i produkty, które przewożono do Palermo i transportowano aż do Ameryki.

Najważniejszym elementem tej produkcji był zawsze rolnik, który potrafił w najlepszy sposób wykorzystać doskonale zaaklimatyzowanie się odmian na tym terenie i wprowadzać proste lecz skuteczne innowacje, które umożliwiły dostosowanie upraw „Arancia di Ribera” do czasów i nowych wymogów uprawy, niekolidujące z lokalną tradycją i kulturą. W tym zakresie rozpowszechniły się takie innowacje, którym z biegiem czasu doprowadziły do dużych oszczędności, jak nawadnianie systemem rur niskociśnieniowych, co powoduje oszczędność wody oraz wykorzystanie pneumatycznych nożyc do przycinania gałęzi. Rolnicze tereny regionu Ribera stanowiły przez wiele dziesięcioleci punkt odniesienia dla całego regionu, a w niektórych przypadkach także na poziomie ogólnokrajowym jako najbardziej rozwinięte w zakresie profesjonalnych umiejętności rolników, zaawansowanych technik uprawy opracowywanych i udoskonalanych przez rolników oraz jakości otrzymywanych produktów, które po dziś dzień odnoszą znaczne sukcesy.

Odesłanie do publikacji specyfikacji:

Skonsolidowany tekst specyfikacji produkcji można znaleźć na stronie internetowej:

— za pośrednictwem poniższego linku http://www.politicheagricole.it/DocumentiPubblicazioni/Search_Documenti_Elenco.htm?txtTipoDocumento=Disciplinare%20in%20esame%20UE&txtDocArgomento=Prodotti%20di%20Qualit%E0>Prodotti%20Dop,%20Igp%20e%20Stg

lub

— wchodząc na stronę internetową Ministerstwa polityki rolnej, żywnościowej i leśnej (<http://www.politicheagricole.it>), otwierając zakładkę „Prodotti di Qualità” (po lewej stronie ekranu) a następnie zakładkę „Disciplinari di Produzione all’esame dell’UE [regolamento (CE) n. 510/2006]”.

2010/C 135/11

Publikacja wniosku zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych 25

2010/C 135/12

Publikacja wniosku zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych 29

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

